

Kati néni és Lacibácsi meséi
könyvsorozat, II. kötet

Locsife Csilla szent-pontjai

2019

Kati néni és Lacibácsi meséi

II. kötet

Locsife Csilla szent-pontjai

A rajzokat készítette: Almer Katalin

Nagy Lili

Pataki Andrea

Rácz-Szabó Viola

Sallai Gergő

ISBN

szamizdat, 2019

A mesében szereplők felsorolása:

Abra Kolos iskolatárs

Bohé Márton nagybácsi, Apu öccse

Bonzó kutya

Csakabi József természetgyógyász és bajnok

Csav Arisztid osztálytárs

Dag Adél osztálytárs

dr. Eztvegye Benedek falusi orvos

Felbontot Tamás helyi postás

Felej Töhötöm polgármester

Féltett Kincső városi barátnő

Fol Tímea foltvarró művész

Folytonmobi Lajos városi unokatestvér

Gyógy Szerafin patikus

Gyógybogyó kutya

Gyónt Attila a falu plébánosa

Jám Borbála osztályfőnöknő

Jókat Irma osztálytárs

Jólfel Elek Kázmér osztálytársa
Kedvel Emese osztálytárs
Köntörfalazó Kázmér főhős öccse
Környezetvéd Ödön biológia tanár
Körömvir Ágnes nagymama
Locsife Csilla főhős
Lope Zénó polgármester jelölt
Maga Sándor barátnő bátyja
Majm Olga osztálytárs
Medv Ervin osztálytárs
Mesü Gergely Apu barátja
Micóka Nagyi macskája
Mindendrág Anna boltos néni
Mindentu Dóra osztálytárs
Mindigé Bertalan papa
Nagyoko Simon osztálytárs
Nemkia Bálint alpolgármester
Nemmer Emma iskolatárs
Növérek Edit mama

Nyaf Irén barátnő a fővárosban

Olvas Ottó falubeli fiú

Pirul Angéla Kázmér osztálytársa

Rátar Tivadar igazgató

Számt András matematika tanár

Szerel Jenő ezermester szomszéd

Szőketisz Aladár csónakos

Szűkszavú Szilárd kecsketartó

Ugribug Rita aerobic tanárnő

Vadi macska

Vadó Richárd erdész

Viszle Károly herceg, fehér lovon

1.fejezet

Vidámfalva üdvöskéje

Az öcsémmel, Kázmérral és a fiúkkal általában, csak a baj van! Az öcsém mindent másképp lát, mint ami a valóság, ezért kénytelen vagyok helyesbíteni és kiegészíteni az ő történeteit.

A mi falunkban, Vidámfalván némelyek a hátam mögött Locsife Csillának hívnak, de ezt a nevet szerintem csak azért találta ki Kázmér, hogy engem bosszantson. Az igaz, hogy szeretek beszélgetni, de ha találkozok egy idős falunkbelivel, akkor előre köszönök neki és meghallgatom a mondókáját. Mindig érdekes dolgokat mesélnek az idős emberek, ami sokadszorra hallgatva sem unalmas. Udvarias vagyok velük, mert édesanyám az orvosi rendelőben dolgozik, ezért őt mindenki ismeri. Nyolcadikos vagyok. Azt mondják rám, hogy sokat nyüzsgök, pedig csak szeretek mindenhol ott lenni, ahol történik valami.

Édesanyám Nővérk Edit asszisztens a falusi orvos, Benedek bácsi mellett. A doktor bácsi a környező falvakban is tart rendelést és édesanyám akkor is vele megy. Apukám, Bertalan a közeli városba jár be dolgozni, mint biztonsági őr. Esténként, amikor munkából hazajön, szeretek elbeszélgetni vele. Elmesélem neki, hogy aznap mi történt velem és Vidámfalván. Apukám szereti hallgatni a csicsergésemet. Mikorra igazán belelendülök, addigra ő legtöbbször elszundikál.

Nagy szerencsém van, hogy a faluban él a nagymamám, Ági mama. Ő hozzá minden örömmel és bánatommal átszaladhatok és ő az egyetlen, akinek mindig van ideje és türelme arra, hogy meghallgasson. Meg is szokott vigasztalni valami finom süteménnyel.

A családhoz tartozik még apukám öccse, Marci bácsi, egy rettenetes alak, aki állandóan ugrat és piszkál engem. Persze én is jól odamondok neki, nem rejtem véka alá rosszálló véleményemet vele kapcsolatban. Utolsó munkahelyén, egy nemzetközi vállalatnál – ahol mint probléma stabilizátor és megoldás elodázó

dolgozott – többször is összetűzésbe került főnökével. Végül, saját elmondása szerint, egyiküknek távoznia kellett a cégtől.

Itt van még akivel a legtöbb bajom van a családban, az öcsém, Kázmér. Vele állandóan harcban állunk, még a szépítő szereimet is képes eldugni, hogy engem bosszantson. Amíg kisebbek voltunk, közös szobánk volt, ahol jókat verekedtünk. Gátlástalan volt mindig, hogyha nem talált tiszta zoknit, képes volt elvenni az enyémet. Ceruzáim és tollaim is mindig hozzá vándoroltak – ki tudja hogyan? Én meg bosszúból megdézsmáltam a dugi csoki-készletét.

Mindkettőnknek van kedvenc állata. Kázmérnak egy loncsos, bozontos kutyája van, Bonzónak hívja. A név teljesen ráillik. A kutyát Szilárd bácsitól kapta, akinek a falu szélén van állatos tanyája.

Nekem egy aranyos cicuskám van, enyhén punkos beütéssel. Ő a legkedvesebb cica, bezzeg idegenek felé kimutatja karmait. Bonzót néha úgy helybenhagyja, hogy a kutya ijedten menekül az öcsém ágya alá. Nem éppen szelíd természete miatt

cicám a Vadi nevet kapta. Vadit egyébként kölyök korában az utcán találtam, amint épp egy kutyával szállt szembe. Azóta sincs nagy barátságban a kutyákkal.

Mióta külön szobánk van Kázmérral, azóta sokat javult a helyzet, kevesebb az összetűzés köztünk. Vadi is ritkábban csépel Bonzót.

Azért azt valljuk be, hogy öcsém nélkül sokkal unalmasabb lenne az életem. Nagyon jó fej is tud lenni a kis kópé, ha nem figyel oda.

2.fejezet

Otthonom Vidámfalva

Biztos vagyok benne, hogy közel s távol nincs még egy ilyen szép falu, mint az én szülőhelyem! Egy csodálatos völgyben fekszik, hegyek veszik körül, hatalmas erdővel. A mi falunkban szépen rendezett utcák vannak, takaros házak, virágos udvarok. Még az öreg házakat is rendben tartják. Ahol idős emberek élnek, ott a helybeliek kalákában megjavítják, ha beomlik a kémény, ha cserepet kell cserélni a tetőn, vagy segítenek, ha fát kell aprítani tűzifának. Nemrég egy üresen álló házat egy városi ember akart megvenni, hogy a helyén fitness központot hozzon létre. A falusiaknak nem tetszett az ötlet, inkább régi vágyukat, egy faluházat képzeltek oda. Töhötöm bácsi, a polgármester is a faluház elképzelést támogatta, a falu nagy öröme a felújítás el is kezdődött. Új épületek is épültek nálunk, mivel a közeli városból páran ide költöztek. Ezek a modernebb házak azonban a falu szélén épültek, amit a helybeliek Újtelepnek neveztek el.

A mi házunk egy domboldalon van, ahonnan szép kilátás nyílik a falura. A padlásunkon van Kázmér kedvenc búvóhelye, de ha nincs itthon, én is szívesen ücsörgök azon a padon, ahonnan rálátni a falusi kertekre. Látni azt is, hogy ki-kivel pletykálkodik, ki ütlegeli a lovát, melyik gyerek csen gyümölcsöt a szomszédja kertjéből, egyszóval ez a látvány felér egy tévéműsorral.

Vidámfalván – nevéhez méltóan – minden évben megtartják a bolondok napját, április elsején álarcos felvonulást rendeznek a helybeliek. Főként fiatalok és nyugdíjasok a résztvevők, mert akik városba járnak dolgozni, ha munkanapra esik a felvonulás, nem tudnak ott lenni.

Ezen a napon sokakat megtréfálnak, még a vezetőknek sincs kegyelem. Például köztudott Töhötöm bácsiról, hogy gyakran el sem olvassa, mit ír alá a hivatalában. Egyik évben például egy iratot a hivatalos iratok közé rejtve írtak alá a polgármesterrel, amiben elismerte, hogy elfogyasztott 25 kg madáreleséget. Ezt azután a

felvonulás végén hangosítással olvasták fel a felvonulás résztvevőinek – nagy derűtséget keltve.

Egy másik évben Mindendrág Anna is megjárta, valaki az üzletére kitett egy feliratot, hogy aznap minden fél áron kapható. A boltos néni csak kapkodta a fejét a sok reklamáló vásárló láttán. Tavaly Szűkszavú Szilárd kecskéit csalogatták el finom ennivalóval, majd bezárták őket egy távoli karámba. Szilárd bácsinak sokat kellett járkálnia, mire meghallotta kecskéi panaszos mekegését. A patikussal, Szerafin bácsival kutyasétáltatás közben beszélgettek el huncut gyerekek, mialatt egy társuk táblát erősített Gyógybogyó kutyára a következő felirattal: Vigyázat, ingerlékeny macska!

A felvonulás is igen sokszínű szokott lenni. Ezen házi készítésű jelmezzel lehet vonulni és nem csak gyalogosan. Volt, aki csacsin lovagolva csatlakozott -- terve szerint, azonban az állatnak semmi kedve sem volt hozzá – volt, aki Trabantjával 1848-as ágyút vontatott, volt, hogy négyen, mintha autóban ülnének, egy Mercedesz autót mintázó papírdobozban vonultak. Volt, aki pólyásnak öltözött

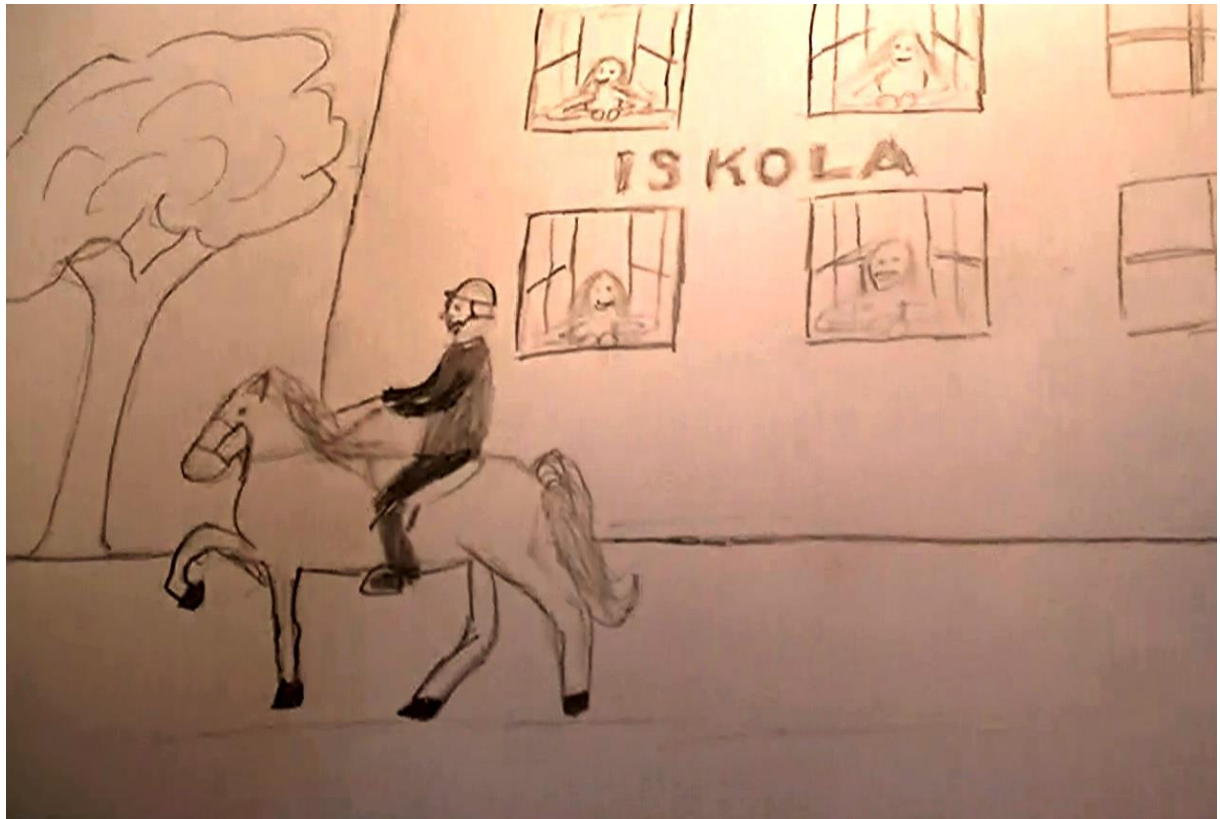
és talicskán tolták, miközben cumizott. Mindig vannak csörgősipkás bohócok és mesehősök is, pl. az „Óz a nagy varázsló” szereplői: gyáva oroszlán, bádogember, és madárijesztő. Persze minden lány Dorothy akar lenni. Az ünnep zárásaként a legjobban sikerült tréfa kieszelője elnyeri a „Főbolond” megtisztelő címet és az ezzel járó oklevelet.

3.fejezet

Milyen a mi osztályunk?

Vidámfalva nyolc osztályos sulijába a környékbeli kistalvákól is járnak tanulók, mivel náluk megszűntették az iskolát. Mi nálunk azonban közadakozásból pár éve mikrobuszt vettek, ami reggelente beszállít minden iskoláskorú gyermeket a környékről – bárhogy tiltakozik is ellene. Iskola után pedig hazaviszi őket.

Van egy iskolatársunk, Abra Kolos, akinek a családja tanyán él, és Kolos, ha úgy tartja kedve, lóháton jön iskolába. Ilyenkor az iskola ablakából irigykedve nézik őt a fiúk.

Olyan is előfordult télen, nagy hóban, hogy édesapja lovas szánon hozta iskolába.

Osztályfőnökünk, Jám Borbála, magyart és történelmet is tanít. Nem büntetéssel, hanem szép szóval és szeretettel próbál nevelni minket. Ez a fiúknál nem sok eredménnyel jár, de mi, lányok nagyon szeretjük őt. Egyszer Borbála néni észrevette, hogy az egyik tanuló órán a pad alatt okos-telefonján játszik. Azóta mindenkinek le kell adnia a kikapcsolt mobilját óra előtt, amit Borbála néni bezár a tanteremben álló szekrénybe. Akinek van esze,

amúgy sem hord állandóan mobilt, az újabbak veszélyesen nagy térerővel károsítják a körülötte lévő fiatalokat – amire Tivadar bácsi minden iskolai ünnepségen felhívja figyelmünket.

A mi osztályunkban vannak jó arcok. Egyikük, Medv Ervin a múlt télen három hetet hiányzott az iskolából. Ez azonban nem okozott problémát, mert szülei részletes szülői igazolást írtak Borbálának. Ebben azt írták: „Elnézést kérünk, de fiúnk, Ervin, mint kiderült, téli álmodt aludt. Mi több műszakban dolgozunk, és csak ritkán beszélgetünk vele -- amúgy is önállóságra neveljük – így történhetett, hogy állapotát csak most vettük észre.”

Ha Medv Ervin éppen ébren van, jókat szokott mondani. Egy ízben történelem órán a hazát kereső magyarokról tanultunk, és azt kérdezte a tanárnő, hogy szerintünk a honfoglalás miért tartott olyan hosszú ideig? Medv Ervin jelentkezett és két dolgot is mondott, ami szerinte lassította a folyamatot.

Egyrészt az előre küldött felderítők jelenteni akarták Árpádnak mobilon a kedvező híreket, de

nem volt térerő. Másrészt, mint tudjuk, a vezérek egyike Álmos volt. Ezek ellenére elődeinknek sikerült elfoglalni a Kárpát-medencét. Árpád jelmondata – amit később amerikaiak is átvettek – ez volt: „Kis lépés nekem, de nagy ugrás az emberiségnek!”.

Nagyoko Simon, aki kifejezetten műszaki érdeklődésű, szintén akkor szólt hozzá, amikor a honfoglaló magyarokról tanultunk. A tanárnő megkérdezte tőlünk, hogy milyen eszközöket használtak őseink akkoriban? Simon jelentkezett és azt mondta: „szerintem már a honfoglalás korában használtak elődeink gőzgépeket, amire bizonyíték például a gázló szavunk. Nyilván ilyen gépekkel keltek át a Dunán és a többi folyón”.

A legjobb barátnőm és osztálytársam Kedvel Emese, akivel nagyon jól megértjük egymást. Rengeteg közös témánk van, amit mindig meg kell beszélni. Ezért ültetett el az osztályfőnök Emese mellől. Medv Ervin lett a padtársam, nehogy óra alatt is álomba szenderüljön. Vele nincs túl sok közös témánk és ezért nem fogok vele annyit fecsegni.

Emese és családja a falu szélén lakik, nagy területen gazdálkodó kertészek, ahol veteményes, virág és fűszernövény is van. Közvetlen szomszédjuk Szűkszavú Szilárd bácsi. Emese már most kiveszi a részét a kerti munkákból, kertész akar lenni.

Osztályunk egyik büszkesége Jókat Irma, aki verseket is ír, és tavaly egy verse megjelent a megyei újságban. Mivel igen olvasott lány, egyszer megkérdeztem tőle, hogy tud-e olyan gyereknevelésről, ahol a gyerekeknek még jobb dolga van, mint nekünk? Irma azt felelte, hogy csak az Anasztázia könyvekben olvasott ilyesmit, erdei iskola címen. „Ki az az Anasztázia?” – kérdeztem. „Egy tajgában élő remetenő, akiről Vlagyimir Megre írt híres könyvsorozatot. Azóta világszerte Anasztázia klubok alakulnak és tanulmányozzák a természet-közeli életmódot.” – világosított fel Irma.

Mindentu Dórát Emesével együtt mindketten kedveljük, mert egy nagyon szerény és okos lány. Egy közeli faluban él édesanyjával. Apukája régen meghalt, erdész volt és egy balesetben halt meg. Kázmér szerint nem volt olyan szerencséje, mint a

politikusoknak szokott lenni, és fakitermelés közben egy hibás döntés az életébe került. Dóra édesanyja német származású, fordításból él. Dóra otthon németül beszél vele. Az osztályban páran tudálékosnak és strébernek tartják Dórát, mert mindenhez okosan hozzá tud szólni. Tudjuk, hogy otthon nincs tévéjük, mint mondta, ilyen „blödségekre” sajnálja az időt -- amit sokan nagyképűségnek véltek. Figyelmeztettük őt, hogy ne használjon folyton német szavakat, mire megmagyarázta, hogy ő ezt észre sem veszi.

Osztályunk egyik színfoltja Majm Olga, aki megnéz minden tévésorozatot és utánozza a benne szereplő színésznők viselkedését. Szeret feltűnően öltözködni és kihívóan viselkedni. Van, hogy popsztárokat utánoz és lelkesen éneklő az aktuális slágerüket -- persze rettentő hamisan. Nagyon próbál imponálni az idősebb fiúknak, akik rendszerint kinevetik őt.

Kicsi, gömböc osztálytársunk Dag Adél, aki minden órára vidáman gurul be a tanterembe és előszeretettel mesél vicceket kövér emberekről. Ő

ugyanis saját felfogása szerint csak molett, így nem tartozik közéjük.

Osztályunkba jár Szerel Jenő bácsi keresztfia, Csav Arisztid, aki tuti nagy mekkmester lesz, ha felnő. Egy ízben óra után egy tanuló kitörő örömeben úgy becsapta a terem ajtaját, hogy letört a kilincs és mi, többiek, már nem tudtunk kimenni. Arisztid azonnal talált megoldást, az ablakon kimászva körbement, és kiengedett bennünket. Utána még a kilincset is vissza tudta illeszteni a helyére. Biztos vagyok benne, hogy keresztapjától -- akit gyakran látogat műhelyében -- sok hasznosat tanult. Utólag belegondoltam a történetekbe: nehéz lehet szegény ajtó sorsa – bárki becsaphatja büntetlenül!

4.fejezet

Látogató a múltból

Az egyik átlagos hétköznapon egy szép, nagy, külföldi rendszámú autó állt meg a templom előtt. Egy asszony szállt ki belőle, két gyerek pedig kíváncsian nézegetett kifelé az autóból. A nő odalépett a templom előtt pletykálkodó asszonyokhoz, a kezében papírt lobogtatva és azt hajtogatta: „Kérem! Kérem!”. Na, ez is egy eltévedt turista lehet – mondták az asszonyok.

A papíron egy név és egy cím volt, a név ismerősnek tűnt, de a címen lakót másképp hívják. „Ich bin deutch. Meine Grossmutter” mondta még a nő, a névre mutatva. Az egyik asszonynak felrémlett, hogy ez a nő talán a Terka néni unokája lehet, akinek a fia német országban élt és ott is nősült meg. A feltüntetett címen lakott valaha Terka néni.

Gyorsan kihívták Dórát az iskolából, hogy segítsen fordítani. Dóra elbeszélgetett németül a nővel, akit Helgának hívnak és kiderült, hogy tényleg ő a Terka néni unokája. Dóra meghívta a házukba, hogy

édesanyjával is találkozzon. Helga néni gyerekkorában gyakran nyaralt itt Terka néninél, akitől magyar szavakat is tanult. Most azért jött Magyarországra, hogy a náluk elterjedt vizeletgyógyászatról tartson előadást Budapesten egy természetgyógyászati összejövetelen.

Németországban – mint mondta – már a kilencvenes években ötmillió ember alkalmazta rendszeresen a vizeletterápiát, a legsúlyosabb betegségekből is felépülve. Helga néni érdekes emberekkel találkozott a fővárosban. A meghívója egy híres természetgyógyász, Csakabi József, aki egyben veterán-sportoló és bajnoki címekkel is dicsekedhet. Az érmeit a rendezvényen is büszkén viselte az elnöki emelvényen. A szünetekben pedig, miközben sportsikereit sorolgatta, egy dobozból zöld porral kínálgatta a körülötte állókat. Mint isteni csodaszert ajánlotta. Páran el is fogadták a gyógy-port, de jelezték, hogy csak később fogyasztják el.

Előadásával Helga néni is sikert aratott és Józsi bácsitól elismerése jeléül egy extra adag zöld port kapott. Ha már a fővárosban járt, mindenképpen látni

akarta édesapja szülőfaluját, Vidámfalvát és Terka néni házát.

Gondolta, a falut és a házat megmutatja gyermekeinek, akik Németországban, egy nagyvárosban nőttek fel. Dóra elkísérte a vendégeket Terka néni egykori házához. Az új tulajdonos is barátságosan fogadta őket és megmutatta a házat. Helga néni nem ismert rá, mert az új tulajdonos átépítette. Megnézték a kertet és a baromfiudvart is. Helga néni gyerekei rácsodálkoztak az udvaron kapirgáló tyúkokra és a díszes tollazatú kakasra. Azt kérdezték, hogy ezek milyen állatok? Dóra nagyot nevetett és azt mondta: „Ezek bizony csirkék, szükségesek a tojás előállításához.” A német gyerekek azt magyarázták, hogy eddig csak csomagolva láttak csirkét.

Dóra megmutatta a vendégeknek az iskolát is, ami valamikor kastély volt. Ekkor bukkant fel lóháton Abra Kolos. A látogatóknak leesett az álluk, hogy itt még lóháton is járnak iskolába. Kolos a lováról leszállva üdvözölte Dórát, aki régóta tetszik neki. Megtudta, hogy a vele lévő idegenek németek. „Kiszi hand!”

üdvözölte Helga nénit is Kolos, mire Dóra elképedt: „Te tudsz németül?” Kolos azt mondta, hogy pár német szó ragadt rá, mert a tanyájukon gyakran fordulnak meg német vendégek, akik lovagolni jönnek. Volt, hogy már háttaslovat is vásároltak tőlük. Előfordult az is, hogy az eladott ló visszajött Kolosékhoz a másik tanyáról!

Helga néninek merész ötlete támadt, megkínálta Kolos lovát a zöld porral, amit Csakabi Józsi bácsitól kapott. A ló beleszagolt a dobozba, prüsszkölt egy nagyot, amitől mindnyájan zöldek lettek. Utána a ló elfordította a fejét, ezek szerint nem kért a csodaszerből – viszont érdeklődéssel figyelte a virágcsokrot, amit Helga néni egy réten szedett. Kolos megrántotta a gyeplőt, elköszönt, felpattant lovára és megkérdezte Dórát, hogy tanítaná-e őt németre a nyári szünetben?

Helga néni összebarátkozott Dóra mamájával, akinek a magyaros főztje is sikert aratott. Megbeszélték, hogy következő nyáron hosszabb időt fognak náluk eltölteni.

5.fejezet

Aki úton-útfélen olvas

Jókat Irma legjobb barátja Olvas Ottó, aki még az utcán sétálva is olvas, hóna alatt könyveket cipelve.

Így történhetett, hogy egyszer átesett egy villanyoszlophoz láncolt kerékpáron. A falubeliek tudják róla, hogy se lát, se hal, amikor belemerül az olvasásba. Élénk fantáziával rendelkezik. Élménybeszámolókat is szokott tartani aktuális olvasmányáról. Ottó a városba jár hatosztályos gimnáziumba. Múlt hónapban olvasta el a „Gyűrűk Ura” című könyvet, és napokig iskolatáska helyett vászonzsákban hordta tanszereit. Nyilvánvaló volt számunkra, hogy Zsákos Frodó szerepébe képzelte magát. Mindig beleéli magát az olvasott történetbe.

A faluban sokan emlékeznek még első olvasmányára, amikor Ottó a „Nagy Indiánkönyv” hatására tollas fejdíszben szaladgált mezítláb. Mivel sas tollat nem talált, a libák tollait próbálta

megszerezni. A libák ezt nem vették jó néven. Úgy kellett Ottót a gúnár haragjától megmenteni.

A holdra szállásról olvasva később saját távcsövet kezdett építeni, hátha meglát a holdon egy leszálló egységet. Állványon álló Kepler típusú távcsövéhez szüleitől kapott ajándékba gyűjtőlencsét. Mivel közel lakik Irmáékhoz, a lány is megcsodálhatta távcsövön át a Holdat.

Amikor pedig Ottó a „Dűne” című sci-fit olvasta, napokig gépiesen mozgott, mint egy robot. Később lelkesen magyarázta Irmának, hogy előző napon földönkívüliek rabolták el, és 32 évig élt kísérleti alanyként az ő bolygójukon. Mikor visszahozták kiderült, hogy a Földön eközben csupán egyetlen nap telt el. Annyi érdekeset látott az idegen bolygón, hogy 32 év alatt sem tudná elmesélni Irmának. Irma türelmesen meghallgatta, majd halkán megjegyezte „idővel biztosan kinövöd”, magában arra gondolt, hogy még mindig jobban jár Ottó a könyvekkel, mintha egész nap a fércbukon felbukkanó zöldségeket olvasgatná a világhálón.

Irma előre aggódott Ottóért, nehogy kezébe kerüljön a „Nyugaton a helyzet változatlan” című, az első világháborúban játszódó könyv. Utána bizonyára a gránátalmát is eldobná, hogy hátha felrobban, mint egy kézigránát.

Amikor a „Monte Cristo grófja” volt Ottó kedvence, elkezdett a pincéjükből egy alagutat ásni, hogy legyen menekülési útvonala. Szerencsére édesanyja a koszos ruháit látva gyanút fogott és megnézte, hogy épp mit olvas fia. Időben meggátolta a szökési terv végrehajtását. A „Robin Hood” olvasásakor pedig íjat készített magának Ottó, és napokig az erdőbe járt, keresve a rászoruló üldözötteket. Sajnos senki sem hagyta, hogy megmentse.

Irmával sokat beszélget Ottó, mert a lány is minden szabadidejében olvas. Gyakran adnak kölcsön egymásnak könyveket. Sok közös témájuk van. Számos jó olvasnivalót ajánlott már nekem is Irma.

6. fejezet

Iskolás csacskaságok

Ritka az a nap, amikor ne adódna olyan esemény az iskolában, amin jól lehet nevetni.

Egyszer Borbála nénit az iskola legidősebb tanára helyettesítette történelem órán. Az 1848-as szabadságharc volt a téma. Olyan átéléssel adta elő a pákozdi csata eseményeit és a hadmozdulatokat, hogy szinte láttuk magunk előtt a csata lefolyását. Mindnyájan átéléssel hallgattuk a tanár bácsit, amikor Majm Olga felkiáltott: „Nahát, még ilyen! Tanár bácsi is ott volt?” Harsány nevetésbe törtünk ki, és a tanár bácsi mosolyogva megjegyezte: „azért annyira idős még nem vagyok!”.

Más alkalommal biológia órán, az állatfajok élettéréért folytatott küzdelme volt a téma. A tanárunk, Környezetvéd Ödön bácsi megkérdezte, hogy tudunk-e példát mondani erre? Mindentu Dóra azonnal jelentkezett: „A nyulak és a farkasok azonos élettereket használnak. Ha elszaporodnak a nyulak, akkor több táplálékot találnak a farkasok és

hamarosan nő a számuk. Ennek következtében csökken a nyúl populáció.” Rögtön jelentkezett a csavaros eszű Csav Arisztid is, aki szerint Dóra figyelmen kívül hagyta a szintén fontos pszichológiai tényezőket. Egyrészt a nyulak látva a farkasok létszámbeli növekedését, még mielőtt azok megtizedelnék soraikat, aláírást gyűjtenek, petíciót adnak át a falkavezérnek, majd tüntetnek a farkasok ellen. Másrészt, ha elszaporodnak a nyulak, az rémületet kelt a farkasokban, amelyek depressziósak lesznek, elszáll minden életkedvük és a végén mind kinyúl.

Ödön bácsi is jót nevetett Arisztid kiegészítésén, és megjegyezte, hogy a pszichológiai tényezőt ő eddig figyelmen kívül hagyta.

Tanárunk következő kérdése az volt, hogy van-e a városi galamb-populációnak természetes ellensége? „A taxisok!”—vágta rá Nagyoko Simon. „Legutóbb is, amikor a városban jártam, feltűnt, hogy a taxisok fékezés nélkül száguldoznak tovább akkor is, ha galambok vannak a kocsi előtt. Elgázolt galambokat is láttam.”

Mindentu Dóra ezek után tudományosabb választ is adott: „A galamb ellensége természetesen a héja, egy kistestű, vérszomjas ragadozó madár. A galambok szerint két probléma is van vele, ha éhes. Az egyik, hogy széttépi a galambot. A másik, hogy nem rakja utána össze! Márpedig a galamb nem puzzle játék, amit sokszor egymás után szétszedhetünk és összerakhatunk!”

Egy másik biológia órán Ervin is megnevettetett minket. Mikor Ödön bácsi hangsúlyozta, hogy az élővilág egységes, Ervin közbeszólt, hogy szerinte még az erős paprika és a veréb is rokonok, mert az egyik csíp, a másik meg csip-csirip.

Szintén biológia órán történt, hogy az evolúcióról tanulva emlékeztem Apu szavaira, aki már beszélt nekem a fajok eredetéről. Elmondta, hogy ő hisz ennek a darwini elméletnek, és szerinte valóban a majomtól származunk. Anyu persze erre közbevágott: „Képzeld csak el Csilla, jó anyád nehéz sorsát: régóta egy majommal kell együtt élnie! Amúgy apád tényleg szőrös és folyton borotválkoznia kell miatta.”

Énekórán a tanár kérte, hogy soroljunk fel híres magyar zeneszerzőket. Dag Adél hármát mondott, mire a tanár megjegyezte, hogy Liszt kimaradt. Erre Adél tiltakozott és azt mondta: „direkt hagytam ki, mivel én liszt érzékeny vagyok!”

Matematika tanárunk, Számt András, egy ízben a logikus gondolkodás fontosságára hívta fel figyelmünket: „Képzeljétek gyerekek, magyar tudósok bizonyították be, hogy a Földön, a jelenlegi előtt már létezett magasan fejlett civilizáció. Évekig tartó szorgos munkával megszámlálták a tengereken úszó petpalackokat, és kiderült, hogy kb. kétszer annyi került a vizekbe, mint amennyit a mostani civilizációban eddig bárhol a világon legyártottak! Ráadásul szokatlan alakú palackokat is találtak. Mindezekből nyilvánvaló, hogy egy rég letűnt civilizáció nyomait fedezték fel! ”

7. fejezet

Ha van benned ész, legyél jó kertész!

Szívesen látogatom meg Emesét, mert ilyenkor mindig körbejárjuk a kertészetet és megcsodálhatom a különleges növényeket. Emese bátyja, Sanyi kedves, magas fiú, aki a kertészeti egyetemre jár és a kaktuszok szakértője. Van egy üvegházuk, ahol csak kaktuszok vannak. Amikor valamelyik kaktusz virágzik, Maga Sanyi büszkén mutogatja. Kiállításokra is viszi kedvenceit. Egyszer megkérdezte, hogy tudok-e arról, hogy a fák is alszanak éjjelente. Persze egy sűrű erdőben nincs annyi hely, hogy lefeküdjenek aludni, ezért nyilván állva alszanak. Az éjjeli pihenő a leveleiken is látszik, a selyemakác például éjszakára összecsupkja leveleit.

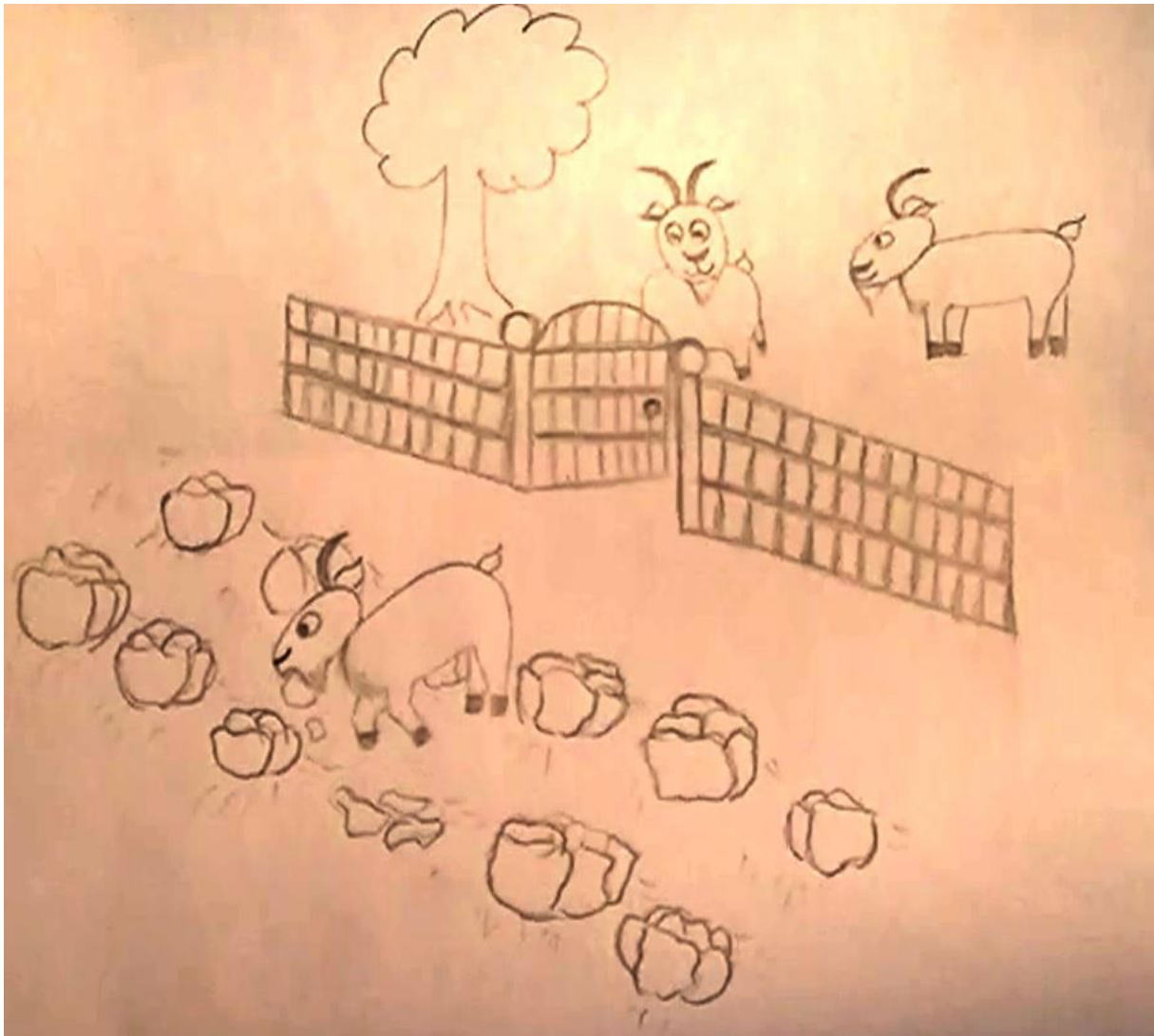
Emese szülei vegyszermentesen gazdálkodnak. A tőlük vásárolt zöldségeket ezért egészségesebb fogyasztani, mint a boltban vásároltakat.

Emese egyik nap meghívott, hogy nézzem meg a most befogadott kis kedvencét. A házuk mellett talált egy fiatal, sérült fecskét. Mostanában repülni tanítja,

a kis madárnak már nincs sok ideje, hogy megerősödjön az őszi nagy vándorútig. Sok veszély leselkedik majd rá. Ráadásul Emese tegnap észrevette, hogy a macskájuk is tanul repülni!

Emese már más állatokat is befogadott. Például egy kis szarka egyszer nála kellően megerősödve, ellopta Emese édesanyjának gyűrűjét, amit később egy szarkafészekben találtak meg. A mama szerint az állatok egyre gyakrabban vesznek fel emberi szokásokat. A szarka fiú nyilván menyasszonyának vitte a gyűrűt.

Emese büszkén mutatta meg dombágyásukat is, amit ő tervezett. Sok finom zöldség terem itt kis helyen, néhányukból vihettem haza kóistolót. Ezeket a finomságokat megtalálták már Szilárd bácsi kecskéi is, Emese nem nagy örömeire – alaposan megdézsmáltak mindent, ami az útjukba került. Végül a káposztánál kötöttek ki.

Szilárd bácsival azért mégis jóba vagyunk – mondta Emese --, mivel rendszeresen kapunk tőle kecsketejet és kecskesajtot. A kerítést, ott ahol túloldalán a karámok vannak, persze megerősítettük, a hivatlan vendégek további látogatásának megelőzésére.

8.fejezet

Nagyi emlékei

Iskolából hazafelé menet, sokszor beköszönök Nagyihoz, hátha tudok neki valamiben segíteni, ha másban nem, az előző napi sütemény maradékának hasznosításában. Igyekezniem kell, nehogy Kázmér megelőzzön. Szeretem hallgatni Nagyi meséit gyerekkoráról és a falu régi életéről.

Ő itt született és itt élte le életét, édesanyjától tanult a gyógynövényekről. Akkoriban se orvos, se patika nem volt a faluban, ezért fontos volt, hogy mindenkinél legyenek gyógyfüvek.

Nagyi otthon született, mint akkoriban mindenki. Egy bába segítette világra a gyerekeket. Nagyi gyerekkorában bővizű patak folydogált a falu határában. Nyáron, a patak falutól távolabbi részére jártak mosni az asszonyok, sulykoló fával ütögették és kövekhez csapkodták a szennyest.

A pataknak kristálytishta vize volt, a falubeliek kőgáttal duzzasztva tavacskát hoztak létre, amiben, ha nagy volt a hőség, gyerekek pancsoltak. A patakban rákászni is lehetett, Nagyi édesapja is rendszeresen járt a patakra. Hazatérve Nagyi

édesanyja elkérte tőle a rákok szemét, azokat kiszárította és üvegbe rakta. Ha valami belement valaki szemébe, Nagyi édesanyja egy rákszemet tett a fájó szembe, amivel pislogva kijött a szennyeződés.

Az árok ma is megvan, de kiszáradt, csak nagy eső után csordogál benne némi víz. Manapság sajnos szeméttel és építési törmelékkel van tele. Ami valaha víziállatok élőhelye volt, jelenleg szégyenfoltja a falunak.

A falu környékén sok szép erdő található, ahova rendszeresen jártak gombászni és erdei gyümölcsöt szedni. Mindezeket aszalták, hogy télen is lehessen fogyasztani. Sok esetben a begyűjtés olyan sikeres volt, hogy a városiaknak is jutott belőle.

Az egyik legnagyobb esemény a faluban az esküvő volt, amire a falu minden lakója hivatalos volt. Mindenki hozzájárult a lakodalmi vacsorához, ki tyúkot hozott, ki házi bort, pálinkát, vagy süteményt. A fiatal párnak pedig hasznos ajándékokat adtak át, mindenki lehetőségei szerint. A vőfély feladata volt az egybegyűltek szórakoztatása.

Sok falusi gazda régen birkát tartott, jó legelők voltak a környéken. Az állatok sokféle hasznot hajtottak. A faluban tímár is élt, aki a bőrt kikészítette. Az asszonyok pedig gyapjából font fonálból szőnyeget készítettek.

Minden ősszel nagy esemény volt a szilvalekvár készítés. A faluban és környékén sok volt a szilvafa. Azokat megszedték és szabadtéren felállított hatalmas üstökben főzték a szilvalekvárt.

A lekvár keveréséhez nagyméretű fakanálra volt szükség, amit egy gyerek egyedül nem bírt volna mozgatni. A jó sűrűre főzött lekvárt üvegekbe töltve rakták el.

A kerti kemencékben pedig aszalták a szilvát és vászonzacskókba töltötték. A városban a piacon ez keresett portéka volt. Akkoriban buszjárat nem volt, ezért lovas kocsin közlekedtek és azon szállították az árut is. Nagymamám gyerekkorában áram sem volt a faluban, esténként petróleumlámpával világítottak.

Minden háznál kút volt, amiből kézzel húzták a vizet. Manapság is sok háznál van kút, de a vizét csak

locsolásra használják, ivásra és főzésre nem elég tiszta a vize.

Végiggondolva Nagymama történeteit, nehéz életük lehetett akkoriban a falusi embereknek. Nagyi szerint ők ezt így érezték természetesnek, hozzá voltak szokva a sok munkához. Mindenki így élt, segítették egymást az emberek, és minden munkát jókedvvel végeztek – ezért boldogabbak voltak és elégedettek sorsukkal.

9.fejezet

A mozgás öröme

Valamelyik nap iskolába mentem. Egy ismeretlen autót pillantottam meg a közelében. A folyosón Borbála néni egy fiatal, nagyon divatosan öltözött, csinos nénivel beszélgetett. Borbála néni rám köszönt, odahívott és bemutatott. Rita néninek hívják, a városból jött és aerobic foglalkozásokat fog tartani, ha elég sokan jelentkezünk rá. Borbála néni azt mondta, hogy én ügyes szervező vagyok és rám bízta, hogy szerezzek jelentkezőket. A tornaórákat az iskola dísztermében szokták tartani, ami nem túl nagy. Rita néni megnézte és szerinte ott 15 gyerek még részt tudna venni a foglalkozásokon.

Nagyon örültem, hogy én kaptam ezt a feladatot, ami falunkból mindig is hiányzott egy edzési lehetőség a lányoknak – a fiúknak persze ott van a focipálya.

Még aznap több tucat lánnyal elbeszélgettem és többségük feliratkozott, hogy szeretne részt venni.

Amikor Rita néni újra felbukkant, azt javasoltam neki, hogy az alsósokból csináljon egy kiscsoportot és legyen egy nagyobb csoport az idősebbeknek. Rita néni gratulált eredményes munkámhoz és az ötletemhez, kedvezményt ajánlott nekem a részvételi díjból. Ezt és nem fogadtam el, hiszen én lelkesedésemből segítetttem neki.

Az első foglalkozáson még mindenki ügyetlenül mozgott, ám Rita néni jó zeneszámokat hozott. Ettől fellelkesedtünk és vidáman ugrabugráltunk Rita néni utánózva. El is neveztük az edzőnket Ugribug Ritának. Rita néni izmos, ruganyos, fárasztó volt végig együtt mozogni vele. Megnyugtatót minket. Mint mondta, egy hónap múlva már könnyedén fogjuk végrehajtani a gyakorlatokat. Persze Majm Olga most is kilógott a sorból, különleges aerobic ruhát vetetett magának szüleivel. Ettől azonban ő sem csinálta jobban a gyakorlatokat.

Edzés közben észrevettük, hogy leselkednek az ablakokon át. Rita néni kinézett az egyik ablakon és nevetve mondta, hogy érdeklődő fiúk is vannak a

falunkban. Ők persze Rita néni meglátva kereket oldottak. Jót nevettünk a történteken.

Rita néni annakidején aerobic versenyeken is indult, de egy térsérülés miatt abba kellett hagynia a versenyzést. Máskülönben Rita néni testnevelő tanárként végzett, de szívesebben oktat aerobicot.

Amikor egy alkalommal Rita néni észrevette, hogy Majm Olgának műkörme van, akkor figyelmeztette, hogy ez a gyakorlatok közben akadályozhatja. Foglalkozás után külön is elbeszélgetett vele, hogy Olga korában ez még korai, ne akarjon idősebbeket utánozni minden majomságukban. Ha majd húsz éves korában is tetszik neki a műköröm, és még akkor is divatos lesz ez a dolog, ám csináltasson magának.

Rita néni a rendszeres mozgás fontosságán kívül a helyes testtartásról is beszél, sőt néha napján táplálkozási tanácsokat is ad nekünk.

10. fejezet

Akitől mindig falra mászok

Apu öccse, Bohé Márton a közeli városban lakik, de nálunk is előfordul – szerintem túl gyakran.

Marci bácsinak különleges képessége van, messziről megérzi, ha fogára való ételt főz Anyu, és ilyenkor mindig megjelenik. Bácsikám nagy hóhányó, aki nem veszi komolyan az életet. Öcsém úgy csüng rajta, mint gyümölcs a fán, és attól tartok, túl sokat tanul tőle.

Bácsikám időnként érdeklődik, hogy milyen terveink vannak jövőnket illetően? Engem is megkérdezett egyszer, hogy felnőtt koromban mi lennék legszívesebben? Azt feleltem, hogy királyné, mivel egy korona jól mutatna a fejemen, de a munkát és a felelősséget a férjemre hagynám.

Marci bácsi figyelmeztetett arra, hogy számos királyné fejvesztve távozott az élők sorából.

Néha otrombának tartom bácsikám vicceit, de el kell ismerni, hogy vidámságot hoz a családba. Teljesen ellentéte Apunak, aki mindent túl komolyan vesz.

Apu egyszer elmesélte neki, hogy gyakran álmodik rosszat, újabban például neki kell cipelnie álmában a család minden terhét. Marci bácsi azonnal javasolt neki egy egyszerű megoldást: „aludjál sérvkötőben, hátha az segíteni fog!” Jellemző módon Apu fontolóra vette ezt is, mint lehetséges megoldást rémálmai megszüntetésére.

Egy alkalommal ebéd közben Kázmér elmondta, hogy az iskolában azt hallotta, hogy evés közben minden falatot ötvenszer meg kell rágni. Marci bácsinak rögtön támadt egy ötlete, hogyan lehetne üzleti hasznot húzni ebből. Szerinte ki kell fejleszteni egy állkapocsra szerelhető elektronikus rágásszámlálót, ami csönget, ha ötvenszer megrágtuk a falatot és le lehet nyelni. A falat lenyelése után pedig automatikusan lenullázódna a számlálója.

Marci bácsi felfigyel a műszaki újdonságokra és a saját stílusában beszél is azokról. Legutóbb a 3D nyomtatókról hallott, amit hamarosan bárki megvehet magának. Ezekkel -- a pontos térszerkezet megadása után -- hasznos tárgyakat készíthetünk, például műanyagból. Bácsikám elmesélte, mit

javasolt egy városi barátjának, akire veseátültetés vár: „gyorsabban megoldódna a problémád, ha vennél egy 3D nyomtatót és a világhálón elérhető ábrák alapján nyomtatnál magadnak egy új vesét. Utána előveszed az okos-telefonodat és SMS-ben megkéred a Jóistent, hogy leheljen bele életet. Ezek után nem kell megfelelő vesére várnod, hanem a gyors vese-átültetési műtéttel tökéletesen működő veséhez juthatsz.”

Azt is elmesélte Marci bácsi, hogy már gyerekként meg tudta oldani azt, hogy náluk otthon sok mindent számítógép vezéreljen. Például ha beírta a gépén azt, hogy ablaknyitás, amint megnyomta az enter gombot, kinyílt az ablak. Egyszer éppen ennek kipróbálásakor lépett be édesanyja a szobába és szólt, hogy a huzat már megint kinyitotta az ablakot. Marci bácsi nem szólt semmit, mert köztudott, hogy az idősebbeknek fogalmuk sincs a számítástechnikában rejlő lehetőségekről.

„Biztos emlékeztek rá gyerekek” – mesélte egyszer Marci bácsi-- „hogya város közelében, ahol lakom, van egy magas hegy, egyik oldalán elhagyatott

kőbányával. Nem is olyan régen, néhány vállalkozó szellemű fiatal megpróbált ezen a helyen paplanernyővel repülni. A terep alkalmasnak látszott, de nem vették figyelembe, hogy a sziklafal oldalában madarak fészkelnek. Épp a költési időszakban kezdtek siklórepülésbe, ami kudarcba fulladt. Az egyik fiatalember ugyanis túl közel kanyarodott a sziklafalhoz és a fészket őrző-védő hím madarak alaposan összecsapkédtek a hátsóját. Alig tudott elmenekülni előlük, és a társaság jobbnak látta helyszínt változtatni a repdeséshez – a madarak mégis csak jobban tudnak repülni!”

Marci bácsi, mikor egyedül van otthon, mindig hallgatja a rádiót. Múltkor például felfigyelt a katolikus rádió egymondatos és lényegre törő időjárás-jelentésére, ami így hangzott: „Isten tudja, milyen idő lesz holnap!”

11. fejezet

Kiruccanás a városba

Rita néni edzéseit szorgalmasan látogatjuk. Szerinte szépen fejlődünk, még Marci bácsi is megjegyezte, hogy sokat javult a mozgásom. Tőle pedig dicséretet ritkán hallhat az ember lánya.

Rita néni megemlítette, hogy lesz a városban egy aerobic verseny a közeljövőben, amire még a fővárosból is jönnek csapatok. Biztosan tetszene nekünk és sokat tanulnánk belőle. Eszembe jutott, hogy egyúttal meglátogathatnám Apu szüleit, akiknél már régen nem jártam. Emesét is érdekelte a verseny, ráadásul szülei amúgy is be akartak menni a városba, a kertészetben hiányzó szerszámok miatt. Így mi ketten az ő autójukkal tudtunk menni.

Indulás előtt Vadinak finom falatokat készítettem ki, hogy ne szomorkodjon annyira utánam. Vízet nem kellett adnom neki, mert Bonzó vizes táljából bármikor tudja oltani szomját – Bonzó ilyenkor idejében elmenekül.

A verseny reggel kezdődött és bravúros gyakorlatokat láthattunk. Elbátortalanodtunk arra gondolva, hogy eljutunk-e mi is valaha erre a szintre. Rita néni megnyugtatóan minket, hogy ebben is a részvétel és nem az eredmény a fontos. Rendszeres mozgás és kitartó edzés biztosan meghozza az eredményt.

Az aerobic verseny után, amíg szülei vásárolni mentek, Emesével sétáltunk a városban. Unokatestvérem, Folytonmobi Lajos is csatlakozott hozzánk, mert nagyon kíváncsi volt Emesére.

Minden áron imponálni akart barátnőmnek és próbált vicces történeteket mesélni nekünk.

Ő náluk folyamatosan be van kapcsolva a tévé, még evés közben is. A reklámokra pedig még az utcán is felfigyelnek, Lajos szerint enyhén reklámfüggők.

Azt állította, hogy egyszer, amikor otthon leültek vacsorázni, az üresen maradt székre kiakasztott egy táblát. A tábla hátoldalán lévő feliratot csak vacsora után olvashatták el a családtagok.

Mindenki találgatott, hogy mi lehet a táblán, de nem tudták kitalálni. Tetszett nekik, amikor a vacsora befejeztével Lajos megfordította a táblát, amin ezt olvashatták: „Ez itt a reklám helye!”

Jó sztorinak vélte azt is, hogy egy osztálytársának papáját, aki őrző-védőként dolgozott az állatkertben, azért rúgták ki, mert egy látogató értékes állatot lopott. Az illető egy csoport gyerekekkel együtt távozott, és feltűnés nélkül kivezetett pórázon egy idomított vadászgörényt, az állatkert egyik büszkeségét. Azóta is folyik a nyomozás az ügyben és keresik, hogy ki volt az a görény, aki akkor lelépett.

Lajos jól szórakozott saját történeteiben, de minket jobban érdekelték a város látnivalói. Nemsokára, mivel a várt ováció elmaradt, Lajos elkészönt tőlünk. Emese megjegyezte: „milyen zöldfülű ez a rokonod!”.

Nem sokkal később ő is haza utazott szüleivel, én pedig meglátogattam Apu szüleit. Örültek nekem és elmondták a tőlük megszokott üdvözlő mondatokat: „Jaj, de régen láttunk!” ; „Nahát, milyen nagyot

nőttél!” ; „Ugye jól megy az iskola?”; „Még mindig királyné akarsz lenni?” .

Én mindenre udvariasan válaszoltam. Apu szüleivel ritkán találkozom, nincs sok közös témánk, nem ismerik igazán hogy hogyan élnek az emberek vidéken. Számukra fontosabb a kényelem, mint az utazás, ritkán mozdulnak ki a városból.

Ezzel a rokoni látogatásnak is eleget tettem, és az esti busszal hazautaztam Vidámfalvára. A buszon ott volt Emesének a bátyja is, akivel mindig szívesen beszélgetek, így gyorsabban telt az idő hazafelé tartva.

12. fejezet

Testvérháború

Kázmérral komoly csetepatéink voltak, főleg amíg egy szobán kellett osztoznunk. Utána javult a helyzet, de most is jobban érzi magát, ha engem ugrathat.

Valamelyik nap, mikor a teraszon álltam, hirtelen odajött és a nála lévő vízzel teli üvegkancsót a kezembe nyomta, miközben rám rivallt: „fogjad, és ne ejtsed!”. Utána elszaladt. Én értetlenül álltam és vártam, hogy visszajöjjön. Negyed óra múlva, megunva a várakozást bementem a konyhába, ahol Kázmér hahotázva fogadott: „kire vártál te liba?”. Nem szóltam semmit, de elhatároztam, hogy ha harc, hát legyen harc! Másnap vettem festéket és Bonzó bundáját fehér csíkokkal díszítettem fel. A kutya nem örült ennek, de öcsém még kevésbé!

Kázmér amúgy nagyra van az eszével, de a múltkor is kiderült, hogy milyen buta. Amikor Anyu vacsora közben valamiért kiszaladt a konyhából, azt mondta, hogy Anyu feleslegesen takarta le a lábost a hűtőben,

hamarabb hűlne le fedél nélkül. Én viszont rögtön tudtam, hogy az ételeket ott is le kell takarni, hiszen a hűtőben lakó sarki légy megdézsmálná azokat. A fagyálló futrinka is belekóstolna az ételekbe. Ráadásul ki tudja még milyen rovarok laknak a hűtőben! Persze mindezt nem árultam el Kázmérnak, hadd higgye, hogy ő a legokosabb a világon!

Egyszer arra vetemedett Kázmér, hogy a féltve őrzött púderomat, amit még Anyu előtt is titkoltam, kicserélte lisztre. Mondanom se kell, hogy nem hagytam megtorlatlanul ezt a provokációt sem. Amikor a szobai terepaszthalához a vasútállomás kivilágítását bütykölte, távollétében felcseréltem néhány bekötést. Legközelebb a terepaszthalával játszva döbbenetesen vette észre, hogy az állomás világításának felkapcsolására elindulnak a mozdonyok.

Anyu egyszer megpróbált a régóta tartó háborúskodásnak véget vetni és javasolta, hogy kössünk békét. Kázmér akkoriban olvasta a Nagy Indián könyvet. Fel is ajánlotta nekem, hogy szívjuk el a békepipát. Én azonban elutasítottam ezt a

lehetőséget, határozottan kijelentve, hogy sosem fogok dohányozni.

Kázmér kifogyhatatlan az ötletekben, ha engem bosszanthat. Utolsó születésnapomra egy képeslapot készített nekem számítógépes grafikával, amin egy menyasszony látható egy királypingvin oldalán.....

Ezzel kigúnyolta az ábrándomat, miszerint királyné szeretnék lenni. A többi családtag – különösen Marci bácsi – persze mindezt nagyon jó poénnak találta. Más alkalommal pedig a földgömbön ülő királylányként rajzolt le engem, olyannak, aki az egész világot uralni akarja.

Emesével később haditanácsot tartottam arról, hogy miként lehet egy fiútestvért megszelídíteni, mivel mesélte, hogy bátyjával neki is voltak konfliktusai korábban. Náluk a fiútestvér engedett általában, és amióta egyetemista, nagyon jó a kapcsolatuk. Emese büszke a bátyjára, aki okos és mindenben segíti a húgát.

Emese szerint nagyobb türelemmel kéne viszonyulnom az öcsémhez, bármilyen hülyeséggel

bosszantson is. Az idősebb testvér legyen egyben okosabb is.

Kázmér az iskolai dolgairól ritkán mesél, de egy alkalommal, napokig hallgathattuk otthon, hogy neki lett a legjobb a matek dolgozata, volt olyan példa, amit csak ő tudott megoldani. Folyton azt hangoztatta, hogy ő tehát egy zseni. Amúgy Kázmér többnyire szerény, nem szokott felválni – legfeljebb a citromot a reggeli teához.

13. fejezet

Mitől jobb a fővárosban?

Sok velem egykorú fiatal vélekedik úgy, hogy a főváros egy remek hely, ott éljen, aki teheti.

Az oda látogatókat elkápráztatja a sok látványosság, a csillogó bevásárlóközpontok, a színes embertömeg, a számtalan szórakozási lehetőség és a rájuk zúduló információk tömkelege.

Én is örömmel megyek, ha lehetőségem nyílik rá. Legutóbb Apu gyerekkori barátjánál, Mesü Gergő bácsinál töltött el pár napot a családdal. Gergő bácsi lánya, Nyaf Irén velem egykorú, drótpostán – aminek idegen neve e-mail – rendszeresen írunk egymásnak. Irén állandóan henceg azzal, hogy milyen nagyszerű pop koncerteken vehetett részt például a Szigetfesztiválon. Én legfeljebb a szilvalekvár főzés eseményéről tudnék beszámolni, már ha egyáltalán látott már szilvát. Őt a vidéki események egyáltalán nem érdeklik.

Most is sokat sétálgattunk együtt. Egy alkalommal összetalálkoztunk osztálytársával, Féltett Kincsővel,

akinek szülei szintén vidékről jöttek. Irén azt mondta róla, hogy a szülei a naptól is óvják egyetlen lányukat. Elbeszélgettünk egymással, és vele könnyebben szót értettem. Címet is cseréltünk, hogy levelezni tudjunk majd. Elárulta nekem, hogy lelke mélyén visszavágyódik vidékre.

Kincső egy néptánccsoportba jár, ahol még csángó táncokat és népdalokat is tanultak. Egyik táncbemutatójukat a kerületi tévéstúdió is közvetítette.

Egyik délután hárman együtt libegővel felmentünk a János hegyre, és felsétáltunk az Erzsébet kilátóba is. Innen pompás kilátás nyílik a mi szép fővárosunkra. Később metrón utaztunk be a belvárosba. Számomra félelmetes volt a metróból kiáramló embertömeg, olyan érzésem volt, hogy mindjárt eltaposnak.

Irén kívánságára egy plázába is bementünk, ahol hatalmas árubőség tárult a szemem elé. Számomra megdöbbenő volt az itt uralkodó vásárlási láz. „Ó ez semmi!” – mondta Kincső. „Azt láttad volna, amikor az egyik népszerű tévésorozatban elhangzott egy beszélgetésben, hogy minden élelmiszert árusító hely

egy hétig zárva lesz. Másnap egymást taposták a boltokban és a plázákban az emberek. Miután kifogytak az árukészletek, pánik hangulat lépett fel. Még aznap minden médiában be kellett mondani, hogy a hír nem a valóság, hanem csak a filmsorozat történése.” A kereskedők persze jól jártak és a kezüket dörzsölték a nagy bevétel láttán, ráadásul a rég elfekvő áruiktól is végre megszabadulhattak.

Egy ajándékboltban hűtő-mágneseket láttunk, és vettem Emesének egy olyat, amin egy nagy fej káposzta virít.

Emese bátyja tudott a fővárosi utamról és előre felajánlotta, hogy találkozzunk a Városligetben. A megbeszélt időben sikerült találkoznunk és meghívott a Mezőgazdasági Múzeumba. Én nem akartam a szép időben múzeumba menni, ezért úgy döntöttünk, hogy csónakázunk egyet a városligeti tavon. Elmerülten beszélgettünk, amikor csónakunk zátonyra futott és majdnem felborult. Én nagyon megijedtem, mert nem tudok úszni, de Sanyi hősieesen megmentett.

Következő héten, Vidámfalván, elmeséltem Marci bácsinak fővárosi élményeimet. A vendéglátóimról is meséltem, de nem hallgattam el azt sem, hogy Nyaf Irén milyen buta liba. Saját szememmel láttam, mikor este gondosan megfésülte a szobájában tartott árvalányhajat.

A bevásárló lázzal kapcsolatban Marci bácsi megjegyezte: „Most legalább láthattad, hogy milyen ostobává teszi az embereket a tévénézés.” Amikor pedig Maga Sanyi hőstettéről számoltam be, Marci bácsi hahotázni kezdett és közölte velem, hogy a Városligeti Tó vize derékig sem ér! Szerintem mindez nem csökkenti Sanyi érdemeit – a szándék a fontos!

Marci bácsi végül azt kérdezte tőlem, hogy szívesen élnék-e a fővárosban? Végiggondolva az ott töltött napokat, azt feleltem neki: „Ott minden nagyon szép, de nem hiszem, hogy meg tudnám szokni azt a zajt, és azokat a tolakodó és tülekedő embereket.”

Egy élményemet is elmeséltem neki, amit akkor tapasztaltam, mikor bementem az egyik postára, hogy feladjak egy képeslapot. Egy ügyfél, akinek sorszámra kiíródott a kijelzőn, egy levelet adott át az

ügyintézőnek és azt mondta, hogy gyorspostával kéri, mert nagyon sürgős a dolog. Miután fizetett és látta, hogy a levelét sok másik közé helyezve az ügyintéző kényelmesen hátra dől a székében, ráförmedt: „Mit ül itt még mindig? Nem hallotta, hogy sürgős a kézbesítés? Miért nem indul máris, hogy kivigye?!” Máshol is azt tapasztaltam, hogy ideges és türelmetlen alakok nyüzsögnek a városokban.

Marci bácsi igazat adott nekem és elmondta még, hogy több városi barátja amint tehetett, vidékre költözött. Felcserélték a szürke kőtengert a természet-közeli életmóddal. A pénz értelmetlen hajszolása helyett több idejük maradt segíteni magukon, családjukon és barátaikon.

14. fejezet

Álomherceg

Furcsa álmot láttam a minap, nem sokkal a fővárosi utazásom után. Nagyon álmos voltam, mert aznap hajnalban Vadi többször is felkeltett mászkálásával, gondolom épp mostanában tüzel.

Az iskolában, két tanóra közötti szünetben kinéztem a nyitott ablakon át az utcára, hátha felfrissít a hűvös levegő. Megcsodáltam az égen vándorló báránnyelűket.

Egyszer csak felbukkant egy sebesen vágató lovas, és pont az iskolánk felé tartott. Engem megpillantva megrántotta hófehér paripája gyeplőjét, és odakiáltott nekem: „Viszle Károly herceg vagyok. Érted jöttem szép leány, vedd magad a karjaimba! Felséges atyám, az öreg király, azt parancsolta nekem, egyetlen fiának, hogy kerítsek magamnak feleséget, akár a föld alól is. Az erdei manó pedig, akitől tegnap este tanácsot kértem, azt mondta, hogy ennek a falunak az iskolájában tanul egy szemrevaló

lány, aki régóta szeretne királyné lenni. Többször el is suttogta vágyát az erdőben sétálva, amikor azt hitte, hogy senki se hallja. Ezekben a szép erdőkben azonban – a manóba is – mindig hallgatózik valaki. A manó leírása pedig éppen reád illik! Ne húzd hát az időt, király atyám esküvőnkig is parancsba fogja adni, hogy tejbe-vajba kell fürösztetni téged, amint hazaérünk Patchwork országba, ahol minden réten csodás foltokban tündökölnék a virágok. Nálunk a tiritarka házakban minden ruha, terítő, függöny és bútorhuzat foltvarrással készül. Ezt a díszes, foltminta köntöst például lovagi tornán nyertem, Fol Tímea foltvarró művésznő készítette a győztes számára. Patchwork országnál színpompásabb birodalmat el sem tudnál képzelni! A menyasszonyi ruhádat biztosan selyem- és bársonyfoltokból varrják majd, aranyfonalakkal.”

Döbbsen hallgattam a délceg lovast, és épp elhatároztam, hogy a karjaiba vetem magam, amikor becsöngettek a következő órára.

Felriadtam álmodozásomból. A padtársam Medv Ervin még gúnyosan megkérdezte tőlem: „A

szünetben már megint egy feleséget kereső királyfiról álmodoztál, aki elrabolna?”

Én durcásan azt feleltem neki: „Még mindig jobban járnék, mint akkor, ha egy ormóttlan medve rabolna el!”.

A véleményem pedig az, hogy álmodozni igenis fontos, még felnőtt korban is! Máskülönben sokkal ritkábban születnének szép zeneművek és értékes festmények!

15. fejezet

Rablás a falunapon

A falu templomának védőszentje Szent Margit. Az ő tiszteletére minden év júniusában falunap van Vidámfalván. Gyónt Attila, a mi plébánosunk modern szemléletű.

Szentbeszédében például egyszer elmondta, hogy előző héten az egyik ministráns megkérdezte tőle a Jóisten mobilszámát, hogy beszélhessen vele. Ő felvilágosította, hogy minden létező szám jó, sőt telefon nélkül is beszélhet a teremtővel.

Ez rögtön szöveget ütött a fejemben és másnap kölcsön kértem Majm Olga okostelefonját, hogy kipróbáljam a dolgot. Véletlenszerű számot beütve, egy mély hang vette fel a telefont: „Tessék, ki az?” Bemutatkoztam és elmondtam a plébánosunk állítását, amiért is most egy hasból beírt számot hívtam és a Jóistennel szeretnék beszélni. A mély hangú férfi így válaszolt: „Máris hallgatom! Én vagyok a Jóisten! Miben segíthetek?” Annyira meglepődtem,

hogy lányos zavaromban bontottam a vonalat. Azóta sem mertem még egyszer telefonálni a Jóistennek!

Tehát minálunk a plébános és a polgármester a fő szervezői a falunapnak. Az atya már a reggeli misén beszél Szent Margitról. Ezután a nap minden eseményén ott van, sőt este szívesen koccint a falubeliekkel.

A falunapot a polgármesterünk, Felej Töhötöm bácsi nyitja meg, kivéve, amikor elfelejti. A kirakodó vásárra én is mindig elmegyek, ott a helyem, mert ott van a legnagyobb nyüzsgés. Erre a szomszédos falvakból és a városból is sokan eljönnek. A legutóbbi alkalommal Nagyi megfogadta a tanácsomat és mi is árultunk a vásáron. Nagyi mézeskalácsot sütött. Ezen kívül a kertjében megtermelt szárított fűszernövényekből és gyógynövényekből kis vászonzsákokba töltöttünk és felcímkéztük azokat. A szárítást, aprítást és csomagolást jórészt Nagyi végezte, de az árusítást én vállaltam. Szeretek az emberekkel beszélgetni.

Nem adtuk drágán a gyógynövényeket, ezért sokan vásároltak tőlem. Hamar elfogyott a portékánk. Már éppen csuktam össze az asztalkát, amikor Mindentu Dóra felbukkant és elújságolta: „Képzeld, itt a vásárban még macskát is árulnak. De nem kell senkinek, mert vadul megkarmol mindenkit, aki csak a közelébe megy.”

Gyanús lett nekem a szóban forgó macska viselkedése, és megkérdeztem Dórát, hogy milyen színű az a macska? Nem tudta megmondani, de foltokra emlékezett, például egy nagy fekete foltra a cica egyik szeme körül. „Kinek is kellene egy ilyen ronda és vad macska?” – tette hozzá. „De hiszen ez Vadi, az én kis cicuskám”—hasított belém a felismerés. „Gyere gyorsan és mutasd meg, hogy hol árulják ezt a macskát!” Dórával odamentünk a gyanús külsejű sráchoz, aki nem falunkbeli, de valóban Vadit kínálgatta. Erőt véve felháborodásomon, megkérdeztem, hogy mennyiért adná ezt a macskát. Pár forintért is odaadta volna, csak hogy megszabaduljon tőle. Ekkor Vadi is észrevett engem és megnyugodott. Megkérdeztem a srácot, hogy

honnan van ez a cica? A srác bevallotta, hogy itt kóborolt az utcán a macska, ő pedig lecsapott rá, hátha pénzt tud keresni az állaton. Közöltem vele, hogy ez bizony az én macskám, mint látható engem nem karmol meg! „Jobb lesz, ha visszaadod és gyorsan eltűnsz innen, mert különben rendőrt hívok!” A srác ijedten kérdezte: „Itt még rendőr is van?” – de már szedte is a lábát.

Vadi szerintem elunta magát otthon egyedül és elindult engem megkeresni. Hazavittem Vadit és beugrottam Nagyihoz a bevétellel. Ő nagyon örült a sikeremnek és kaptam tőle egy tál buktát, mert vásári szereplésem bukta is lehetett volna bevétel helyett.

Siettem vissza, mert a kirakodó vásár után kezdődött a főzőverseny. Mindenkinek kölesből kellett valamit főzni vagy sütni. Ez Ugribug Rita néni ötlete volt, mert ő a reform konyha híve és a köles egy magas tápértékű eledel. Méltatlanul háttérbe van szorítva a többi élelmiszerhez képest. Régen alapélelmiszernek számított, de valahogy kiment a divatból.

Borbála néni szerint – ő tanítja nekünk a történelmet -- a főzés a régmúlt időkben bizony feladta a leckét elődeinknek. Az ősemler feleségének a bölény- vagy medve húst sokkal tovább kellett főznie, mint szüleinknek a manapság, boltban vásárolt húsféléket. Ráadásul meg kellett várnia a vaskorszak beköszöntét, hogy legyen miben főznie!

Én már a főzőversenyt megelőző héten böngésztem a világhálót, köles recepteket keresve. Noha királyné akarok lenni, de legalább egy ételt nekem is tudnom kell főzni – bármikor váratlanul felmondhat az udvari szakács. Ilyenkor jó, ha királyi páromat meg tudom lepni egy finom vacsorával.

Rita néni volt az egyetlen, aki mindenki főztjét megkóstolta, ő volt egyben a zsűri is.

A versenyen saját specialitásommal harmadik lettem – köleskása egresszósszal. Rita néni megkérdezte az étel nevét is. „Feltűnés nélkül köles” – árultam el neki az általam kitalált nevet.

Noha bárki megkóstolhatta a versenyen készült köles ételeket, nem tolongtak a helybéliek.

Bánatomra Maga Sanyi sem tévedt arra, hogy mindenre elszántan megkóstolja a főztömet.

Másnap otthon eldicsekedtem a harmadik helyezésemmel. Kázmér persze megjegyezte, hogy tudomása szerint összesen négy induló volt a versenyen, tehát utolsó előtti lettem.

Mit is várhat az ember az öccsétől?

16. fejezet

Kalandparkosítás

Az osztályfőnökünk, Jám Borbála szervezett egy iskolai kirándulást a Dunakanyarba. Autóbusszal mentünk és Visegrád megtekintésére szántuk a legtöbb időt. Mátyás király nyári palotája tetszett nekünk, a várban éppen egy filmforgatásra készülődtek. Díszes ruhába öltözött udvarhölgyek és lovagok sétálgattak a teraszokon, egy nagy küzdőtéren pedig felszerszámozott lovakon páncélruhás lovagok készülődtek bajvívásra.

Elképzeltem, hogy mi lenne, ha a filmen én lehetnék Beatrix, a királyné. Sétálgattunk a kerengőn, megnéztük az oroszlános kutat és Jólfel Elek – aki néhány éve szüleivel járt itt – megjegyezte: „lám, még mostanság is milyen szép ütemben épül a palota!” Túl sokáig nem időzhettünk itt, mert megkezdték a forgatást és elküldtek minket, mert nem volt szükség apródokra.

Az iskolai kirándulás fénypontja a Nagyvillám-Kalandpark meglátogatása volt, ahol bátorságunkat és ügyességünket tehattük próbára. Több tucat akadályt kellett leküzdenünk, mászóköteleken csimpaszkodtunk, magas cölöpök tetején lépegettünk, vékony rudakon egyensúlyoztunk. Persze mindenhol biztonsági kötelek vigyáztak ránk és végig sisakban voltunk.

Nemmer Emma – aki egyszer négyszemközt bevallotta nekem, hogy a saját árnyékától is megszokott ijedni -- még így is parázott, ő volt az egyetlen résztvevő közülünk, aki néhány akadályt kihagyott – állítólagos tériszonyára hivatkozva --, mivel túl veszélyesnek ítélte azokat. Nekem az iskolai tornaórákról ismert bordásfallal kapcsolatos gyakorlatok jutottak eszembe, és az, hogy Ugribug Rita néni biztosan élvezné mindezt, hiszen ő nagyon szeret mozogni.

A fiúk is nagyon élvezték a próbatételeket, mégis mikor távoztunk, Nagyoko Simon megjegyezte: „Jó dolog ez a park, de otthon a haverokkal pár hét alatt mi is összehoznánk a falu körüli dombokon egy ilyen

kalandparkot! Ez a két óra pedig nekünk fejenként több mint ezer forintba került.”

Azt hittem, hogy nagyzol és csak az irigység beszél belőle. Következő héten, mikor Emesénél jártam, beszélgettünk a nagyvillámi élményekről és a bátyját is megkérdeztem Simon megjegyzésével kapcsolatban: „Maga Sanyi elképzelhetőnek tartja egy hasonló kalandpark építését a falunk környékén?”

Sanyi is sokallta a belépőnket és így szólt: „Hatalmas szélhámosságokkal van tele a pénzemberek világa! Valóban építhető lenne itt minálunk is egy kalandpark – ha a szükséges engedélyeket az illetékesek megadnák --, csak sokkal lassabban térülne meg. A Dunakanyar télen-nyáron tele van jó módú külföldiekkel.” Azt is hozzá tette, hogy inkább tegezzem, hiszen sok éve ismerjük egymást.

Én elpirultam és arra gondoltam, hogy szerintem ő az egyetlen férfi a falunkban, aki alkalmas lenne királynak – persze csak egy olyan hozzá méltó párral az oldalán, mint amilyen én vagyok! Én biztosan rá

tudnám venni, hogy egy csomó kalandparkot építtessen a birodalmunkban.

Mivel furdalt a kíváncsiság, azt is megkérdeztem Sanyitól, hogy kiket hív pénzembereknek? Elmondta, hogy ő a fővárosba jár egyetemre, és ott lépten-nyomon lusta, önző, kapzsi, hiú és gyáva emberekkel találkozik, pedig nagyapjától Vidámfalván azt tanulta, hogy a magyar ember alázatos, jó dolgokat teremt és gyógyít. Már arra gondolt, hogy lehet, hogy ott nem is magyarok élnek?

17. fejezet

Értékes csemege az erdőből

Nagymamám Körömvir Ágnes nem véletlenül kapta ezt a nevet. Faluszerte köztudott, hogy nagy szakértője az erdőn és mezőn fellelhető gyógynövényeknek.

Szeretném én is elsajátítani ezt a tudást és ezért gyakran kérdezgetem őt, amikor elkísérem növénygyűjtő útjaira. Többször is keseregve mondta, hogy milyen régen nem tudott már medvehagymát szedni, mert a közelünkben már nincs. Elmagyarázta, hogy fiatal korában merre volt nagy mennyiségben található e hasznos növény. A hó elolvadása után, kora tavasszal, a medvehagyma elsők között jelenik meg egyes erdőkben.

Azért hívják medvehagymának, mert azt tartja róla a néphit, hogy a téli álom után barlangjából kijövő medve ezt eszi, hogy megerősödjön. Tele van vitaminnal, még a fokhagymánál is nagyobb gyógyhatással rendelkezik. A lelőhelyeken kora tavasszal kellemes hagymaillat tölti be az erdőt. Levele hasonlít a gyöngyvirág leveléhez, ami azonban mérgező.

Ezért ajánlatos a levelét megszagolni fogyasztás előtt.

Amit Nagytól hallottam, elmeséltem Emesének és azt terveztük, hogy mi is megpróbálunk medvehagymát gyűjteni. Ő is hallott e növényről, de szedni még sose ment. Dóra is csatlakozott. Nem ismerjük eléggé környékünk erdei ösvényeit, de eszembe jutott, hogy Pirul Angéla, öcsém osztálytársa rendszeresen jár túrázni, biztosan jól ismeri a környéket. Örömmel tartott ő is velünk.

Egy szombat reggel nekivágtunk az erdőnek a Nagyi által mondott irányba. Kerestük az általa említett forrást, ahonnan már látni lehet a lelőhelyet. Nagyi azt mondta, hogy cirka háromnegyed óra alatt érünk a forráshoz. Mi négyen, lányok, már két órája gyalogoltunk, de forrást nem találtunk sehol.

Rátérve egy jelzett turistaútra, váratlanul megijesztett minket egy szemközt felbukkanó vadállat. Emese ijedten felkiáltott: „Nézzétek, egy farkas! Pont felénk tart.”. Pirul Angéla megnyugtatta Emesét, hogy ez csak egy kóbor farkaskutya, persze jobb a távolságot tartani tőle. Elvileg lehet veszett is. Az állat azonban megijedt négyünktől és eltűnt a fák közt.

Hamarosan egy tisztásra értünk ki, ahol egy túrázó társaság falatozott és elemózsiájukhoz valami zöld

levelet rágcsáltak. Megkérdeztük, hogy útba tudnának-e igazítani minket, mert mi medvehagymát keresünk. „Jótól kérdezitek lányok, mi nemrég szedtünk egy nagy adaggal és éppen azt esszük! Kétszáz métert sem kell mennetek innen és az út jobb oldala felől brummogást fogtok hallani, miközben hagymaillat csapja meg orrotokat.” -- felelték és minket is megkínáltak.

Elbeszélgetve velük kiderült, hogy jó irányba indultunk, de az a forrás már rég elapadt. Útmutatásuk és az átható hagymaillat alapján gyorsan megtaláltuk a hagymamezőt.

Dóra meglepetten nézett és bizonytalanul mondta: „Még ilyen lányok! A mi falunk határában mintha már láttam volna ezt a növényt!” Nagyot nevettünk, mert Dóra falujához hamarabb odaértünk volna. Ám sebjaj, legalább egy jót kirándultunk. Teleszedtük a szatyrokat medvehagymával és vidáman indultunk haza.

18. fejezet

Ábrándok és valóság

Gyakran megesik velem, hogy kiülök a házunk teraszára. Néha sikerül egyedül maradnom, legfeljebb Vadi lustálkodik az ölemben. Ilyenkor elábrándozom, hogy milyen is lesz jövőm, hogyan fog alakulni az életem. Már a tovább tanulásom is kérdéses – királynéképző főiskolásról eddig nem hallottam –, ezért fogalmam sincs, hogy milyen középiskolában kéne folytatni a tanulást.

Anyu gyakran céloz rá, hogy ideje lenne ábrándok helyett a valósággal foglalkoznom. Ő azt szeretné, ha egészségügyi pályára mennék, mert a közeli városban színvonalas egészségügyi szakközépiskola található. Annak idején Anyu is ide járt és szerinte jó alapot adott neki az a sulis. Anyu úgy látja, hogy sikeres lehetnék ilyen pályán, és külön előny az, hogy jól tudok kapcsolatot teremteni emberekkel. Látom azonban, hogy édesanyám rengeteget dolgozik.

Mások, könnyebb munkát végeznek, mégis jobban meg vannak becsülve.

Felmerült bennem az is, amit Nagytól hallottam, hogy régebben drága gyógyszerek helyett a legtöbb betegséget meg tudták gyógyítani gyógynövényekkel. Minden háznál volt ki házi patika. Ma a legegyszerűbb betegséget is gyógyszerekkel akarják orvosolni, ráadásul további problémákat okozhatnak a mellékhatások. Ezt még Anyu sem tagadja. Ha én az egészségügyi pályát választanám, mellette fontosnak érezném a természetes gyógymódok kitanulását is.

Apu szerint pénzügyintézetnél érdemes dolgozni, ezeknél lehet a legkevesebb munkával a legtöbbet keresni. Engem alighanem kissé zavarna, hogy a munkahelyemre befolyó pénz nagy része nem munkavégzésből, hanem ügyeskedésből származik.

Marci bácsi szerint benzinkutasnak kéne mennem. Egy csinos nő, aki egész nap szem előtt van, biztosan feldobná a forgalmat. Eszem ágában sincs persze ő rá hallgatni, egy idő múlva az egész testem benzinszagú lenne – már rá gondolva is libabőrös leszek.

Legvonzóbb talán – ha mégsem lehetnék egy uralkodó hitvese – a kertészeti munka, amit sokszor volt alkalmam megfigyelni Emeséékhez látogatva. A termőföld és a növények meghálálják a törődést. A nehéz fizikai munkák jelentős része ma már könnyebben is elvégezhető, gépek segítségével. Ügyes szerkezet például a rotakapa.

Általában persze nem szívesen használnék egy kertben zajos és szagos benzinmotoros gépet, de a rotációs kapának van villanymotoros változata is. Emese egyszer megengedte, hogy én is kipróbáljam az övékét – azért ez inkább férfiaknak való, fárasztó munka!

19. fejezet

Vízre szállás

Tavaly nyáron tokaji kirándulásra és vízitúrára hívott Dag Adél. Jókat Irma már be volt szervezve, így a terv az volt, hogy egyik nap mi hárman evezünk kenuval fölfelé Tokajtól a Tiszán kora délutánig, majd napozva ereszkedünk vissza a folyó sodrásával. Szerintem Adél azért gondolt rám, hogy legyen valaki, aki kitartóan evez a haladás érdekében.

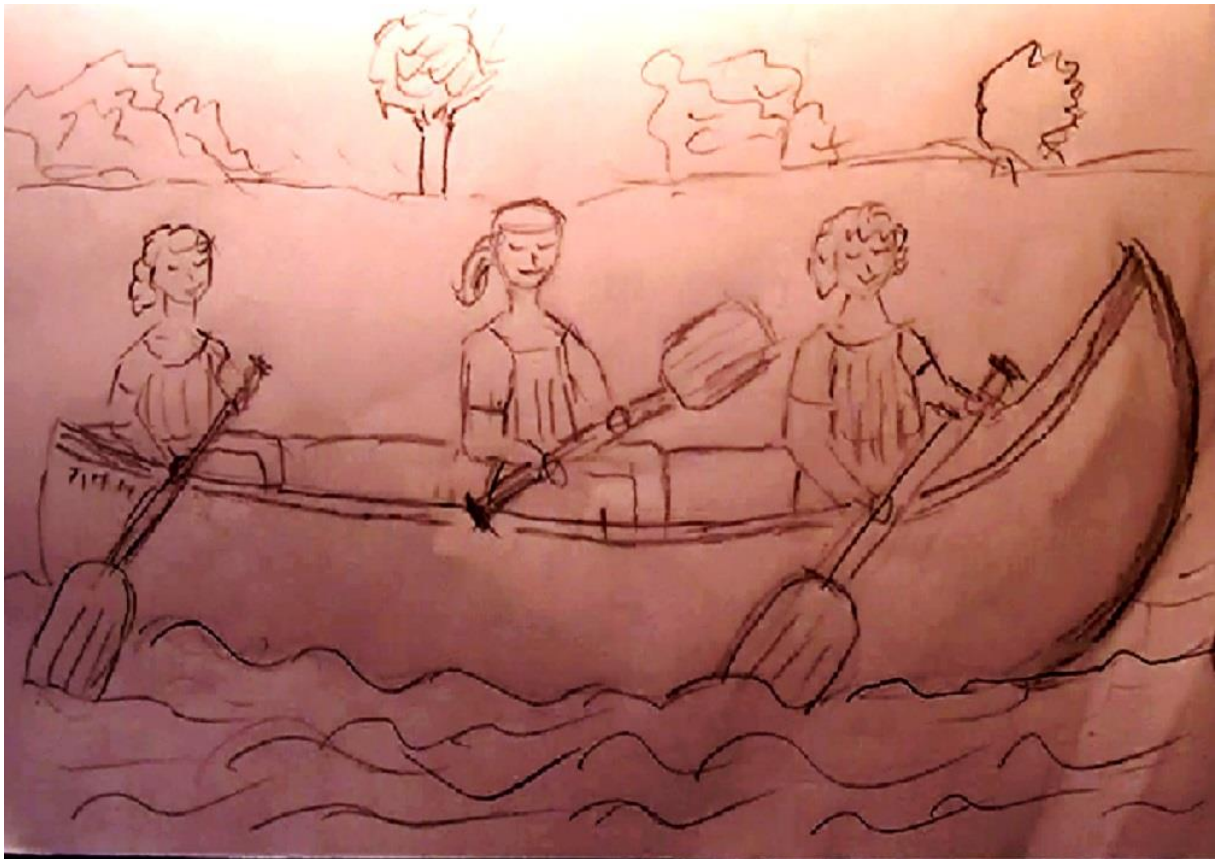
Szüleinek régi barátja, Szőketisz Aladár bácsi, aki Tokajban éldegél, kölcsönözte nekünk a kenut. Ott sátoroztunk a kertjében, mert kis házban lakik. Este hálózsákba bújtunk.

Irma sikítva ugrott ki a sajátjából, mert valami mocorgott a lábánál. Gyorsan kifordítottuk a hálózsákját és egy aranyos kis levelibéka volt benne. Irma messzire elhajította, Dag Adél azonban rászólt: „Inkább meg kellett volna csókolnod, amitől visszaváltozott volna királyfivá!” Izgatottan közbeszóltam: „Hova is dobtad azt a békát? Rögtön

megkeresem, hogy megcsókoljam. Nekem szükségem van egy zöldruhás királyfira!”

Másnapra terveztük a kenutúrát. Indulás előtt Aladár bácsi tanácsokkal is ellátott minket. Elmondta, hogy ne a politikusokat utánozzuk, akiknek kedvenc jelszava az, hogy „Egy csónakban evezünk!”, aztán – amikor már nincs más választásunk -- kiderül róluk, hogy hátrafelé eveznek!

Az evező helyes tartásától kezdve a kormányos szerepéig bezárólag mindent részletesen elmagyarázott. Az elméleti felkészítés után, segített vízre bocsátani a kenut és sokáig integetett utánunk – szerintem arra gondolva, hogy vajon látja-e még ezt a vízi járművet és benne a három csitrit.

Evezésre kiválóan alkalmas volt az idő, a felhős égboltnak hála nem kellett napszúrástól tartanunk. Délben megálltunk ebédelni. A magunkkal hozott konzerveket tábortűzön szeretnénk volna megmelegíteni. Sajnos egyikünkönél se volt gyufa, vagy kovakő taplóval, vagy más tűzgyújtásra alkalmas eszköz. Mivel éhesek voltunk és konzervnyitó szerencsére volt Irmánál, hidegen faltuk be az ebédet.

Estefelé, miközben a több órás evezéstől fáradtan ereszkedtünk lefelé a folyón, zuhogni kezdett az eső.

Emlékeztünk Aladár bácsi intelmére, hogy ügyelni kell arra, hogy ne a kenuban, hanem körülötte legyen sok víz. Mivel ebédkor nem dobtuk el az üres konzerves dobozokat, mindhárman kajakra megizzadtunk, úgy mertük a vizet magunk alól a folyóba. Mondanom sem kell, hogy esőkabátot nem hoztunk az útra, így legfeljebb a szalmakalapok nyújtottak némi védelmet az eső ellen.

Adél magába roskadva ült a kormánynál és magát vádolta, amiért nem nézte meg indulás előtt okos-telefonján az időjárásról olvasható adatokat. Ráadásul a rózsa-fűzérét is otthon felejtette. Felhívta Aladár bácsit, aki csak annyit tudott vigasztalásunkra mondani, hogy az a kenu nem süllyed ám el olyan könnyen!

Azt is megjegyezte, hogy a hajósok válságos helyzetbe kerülve énekelni és imádkozni szoktak. Miközben a kihangosított beszélgetést hallgattuk, szinte dőlt a borszag Adél okos-telefonjából!

Nagy sokára visszaértünk házigazdánk kertjéhez. Aladár bácsi lent állt a vízparton és lelkesen integetett nekünk, egy boros üveggel a kezében.

Teljesen el volt ázva, pedig akkor már fél órája nem esett az eső.

Mégsem haragudtunk rá, mert bográcsban főtt meleg halászlével várt minket, amihez a halat ő fogta. Ahogy száraz ruhát vettünk, rögtön nekiültünk vacsorázni. Mindenkinek nagyon ízlett a halászlé, utána megkóstolhattunk egy tokaji bort is.

Utólag visszagondolva, emlékezetes napunk volt és erősödtünk is egy adagot – kivéve Adélt, aki főleg kormányozott és csak ritkán evezett.

20. fejezet

Van más választásunk?

Egyszer vacsora után feltűnt nekem, hogy szüleim valamin vitatkoznak, ami nagyon ritkán esik meg a családukban. Megtudtam, hogy hamarosan eljön a polgármester választás ideje. Nagyon csodálkoztam, mert azt hittem, hogy ez egy örökös cím. Meg is kérdeztem Aputól, hogy miért kell egy polgármestert újraválasztani? Azt felelte: „A polgármester nem mirelit étel, ami sokáig eláll a hűtőben. Vidámfalva fejlődéséhez néha hasznos a változtatás, egy új vezető új szemléletet hoz magával. Töhötöm bácsi már megtette a magáét, egy kissé elkényelmesedett. Talán jó lenne egy fiatalabb embert látni a falu élén.”

Anyu kisgyerek kora óta ismeri Töhötöm bácsit, szerinte ő egy tisztességes ember és becsülettel végzi a munkáját.

Az ellenjelölt az Újtelepen lakik, pár éve költözött a falunkba, nem igazán ismerjük a múltját. Zénó a keresztnéve, pár falusi Lope Zénónak nevezte el. Fiatalabb és ezért tapasztalatlanabb, bár most is

cégvezető egy kisebb városi Kft-nél. Rosszindulatú pletyka szerint a cége csőd szélén áll, jól jönne neki a polgármesterség. Képe és bemutatkozó szövege napok óta látható a kocsmá ablakában. Apunak – aki most is kötődik a városhoz – Zénó szimpatikus és őbenne látja a falu felvirágoztatásának lehetőségét. Anyu szerint már elég virág van a faluban, új mákvirág nem kell nekünk – ő NOZÉNÓ párti.

Másnap iskolából hazafelé jövet benéztem Nagyihoz a szokásos süteményadagomért. Megkérdeztem az ő véleményét is polgármester ügyben. Álláspontja szerint öreg kutya csak a régi kunsztokat ismeri, Töhötöm bácsi sokat újítani már nem fog. Nem ismeri a falu életét és problémáit.

Zénó egy gyütt-ment, aki csak autójából látja a falut, amikor a megengedettnél nagyobb sebességgel átrobog rajta. Csak azokat ismeri közelebbről, akik miatta közlekedési balesetet szenvedtek. A minap is szomszédom, Mariska Zénó tovaszáguldó autójától megijedve eldőlt biciklijével együtt, a pechére arra járó Gyónt Attilát is ledöntve. Mindkettőjük azóta is ápolásra szorul. Mindebből Zénó úr semmit sem vett

észre. ráadásul lehet az is, hogy tényleg lop ez. Feltűnően nagy házban lakik családjával, úszómedencéjük is van. A városból rendszeresen két kertész jár hozzájuk fűvet nyírni, a szökőkutat tisztítani és a kertet ápolni. Senki a falusiak közül még nem lépte át a küszöbüket. Választási ígéreteket bezzeg mostanában többször is hangoztatott a kocsmában: kilátó torony a falu főterén, új öltöző és zuhanyozó a focipályához, mellette tenispálya kiépítését, motel a turisták részére, helikopter leszálló hely a falu mellett, stb. Hát ez az ember nem is a földön jár, ha rajta múlna, megígézné, hogy a fővárosból a metró hoz majd el minket ideáig. Pedig fontosabb lenne járdákat kiépíteni, az orvosi rendelő várójába új székeket hozatni és új orvosi műszereket venni, felújítani a kálvária dombra vezető lépcsőt.

Megkérdeztem Nagyit: „Mégis kit tartanál alkalmasnak a falu vezetésére?” Ezt felelte: „Hogy nem jutott eddig az eszembe! Itt van Töhötöm mellett ez a Bálint gyerek! Évek óta alpolgármester, csendes és okos. A városban tanult, de visszajött a falunkba. Szép családja van, érti a dolgát. Szinte észre

sem lehet venni őt, amint szorgalmasan végzi a dolgát Töhötöm árnyékában. Ő olyan szerény, hogy nem is jelöltette magát, de majd mi kezünkbe vesszük a dolgát!

Szerintem Nemkia Bálint lenne a legalkalmasabb polgármestere a falunak. Csilla, te győzd meg az iskolatársaidat, anyád a rendelőben szervezkedjen, én meg úgyis gyakran megyek a templomba. Tehát legyen kettő közül a harmadik! A legnehezebb lesz Bálintot rábeszélni, hogy vállalja a jelölést. De sebaj, majd egyik nap beszélek a feleségével, amikor elmegy a ház előtt, vásárolni a boltba.”

21. fejezet

Kincs az erdőben

Egyik évben a mi iskolánk is csatlakozott a „TeSzedd” akcióhoz, vállaltuk a közeli város melletti erdő takarítását.

Mivel a környéken valaha gyár is működött, mi arrafelé nem gyűjthettünk szemetet az esetlegesen előforduló vegyi hulladékok miatt.

A munka megkezdése előtt rövid munkavédelmi oktatást tartottak, majd zsákokat és védőkesztyűket kaptunk.

Nem gondoltuk, hogy a városi emberek ennyi szemetet hordanak ki az erdőbe. Találtunk építési törmeléket – ezt például csak jelezni tudtuk a felügyelő felnőtteknek -- háztartási szemetet, üres üvegeket, sörös dobozokat, reklámújságokat és sok egyebet.

Egy tisztásra kiérve, apró és különleges kismadarat vettem észre, amelyik szépen dalolt. Megálltam és a többieket is odahívtam. Mindentu Dóra azonnal felismerte: „Hiszen ez egy királyka és ha jól

emlékszem, közülük a tüzes fejű királyka az énekes fajta!” Miközben én is a madárkát figyeltem, megbotlottam valamiben. Lenéztem a lábam elé és nagy meglepetésemre egy fémpatkót vettem észre. Elkezdtem tisztogatni és eredeti fénye előbukkant – ezüstsínű volt valaha. Nem szóltam a többieknek, inkább jól körülnéztem, hátha hasonló leletre bukkanak. Sajnos egyebet nem találtam.

Magamban morfondírozva a nap végére biztos voltam abban, hogy az ezüstpatkó és a királyka éneke nekem szóló titkos üzenet! Bizonyára egy királyfi lováról esett le a patkó, lovasa pedig engem keresett a sűrű rengetegben.

Hazaérve kapcsolódtam a világhálóhoz és órákig böngésztem az elveszett tárgyakról szóló hirdetéseket. Sajnos patkót senki sem keresett. Elhatároztam, hogy ha törik, ha szakad, én akkor is megtalálom az én királyfimat! Egyedül Marci bácsinak mutattam meg a patkót, lesújtó véleménye szerint ez nem ezüstből van, hanem ötvözt alumínium lehet. Ő azonban nem ért a titkos jelek megfejtéséhez! Mit is várhatnék tőle, hiszen ő csak egy férfi.

Másnap talákoztam a postás bácsival és megkérdeztem tőle, hogy tud-e olyan folyóiratot, amit uralkodók is megrendelnek – nálunk a faluban ő a legtájékozottabb ember.

Felbontot Tamás gondolkodott egy darabig, majd azt mondta: „Ennek bizony utána kell néznom, egy hét múlva megadom a választ.”

Következő héten jó hírrel köszönt rám az utcán: „Egy városi kollégám szerint a királyok körében a legkedveltebb egy latin nyelven negyedévente megjelenő folyóirat, magyarul a címe: Uralkodók Bogarai lehetne. Valószínűleg a lap könyvtárakon keresztül megrendelhető.”

Este, vacsora után a latin nyelvről faggattam Aput, mire Anyu közbeszólt, hogy ő az egészségügyi szakközépiskolában tanult némi latint. Ez ugyan holt nyelv, de az orvosi szakmában világszerte még ma is ezt használják.

Megbeszéltük Anyuval, hogy következő hét végén az amúgy is időszakos padlás takarítás alkalmával a latin tankönyvet is megkeressük. Anyu meglepve kérdezte: „No lám csak! Mégis érdeklődik a kisasszony

az egészségügyi pálya iránt?” Apu megjegyezte, hogy sok idegen nyelvnek alapja a latin, mindenképpen hasznos megtanulni.

22. fejezet

Irány a padlás

Beköszöntött végre a nagy nap, a padlástakarítás napja. Takarító eszközökkel felszerelve a család teljes létszámában nyomult felfelé. Bonzó kivételével mindenki a saját lábán ment, elsőként persze Vadi ért föl az ajtóhoz. Bár a kíváncsiságomat kielégítendő többször megfordultam már a padlásunkon, de az ott lévő ládákra ügyet sem vettem, miközben általában Kázmér leshelyét foglaltam el. Vittünk magunkkal zseblámpákat is, mert az egyetlen ott lévő ablak nem ad elég fényt.

Engem főleg a ládák tartalma izgatott, de Anyu parancsára először söprés és portörletés volt a program, mert minden lépés sok port vert fel.

Vadi kihasználta a gyér világítást, hogy itt is helybenhagyja Bonzót. Szerencsétlen kutya több pofon után Kázmér mögé bújt. Vadit megfékeztük és Kázmér a kulcsokért visszamenve levitte Bonzót is.

Végre felnyitottuk az első ládát. Régi, elavult konyhai eszközöket találtunk benne, Anyu szerint

ezeztől lomtalanításkor fogunk megszabadulni. A következő ládában könyveket találtunk. Anyu azt mondta, hogy ezekezt érdemes gondosan végignézni. Meg is találtuk Anyu szakközépiskolás tankönyveit, köztük a latin nyelvtant és egy latin szótárat – amire Anyu nem is emlékezett.

A láda alján Aputól származó könyveket találtunk és egyik középiskolai bizonyítványát. Apu gyorsan kikapta a kezemből azzal, hogy ebben nincs semmi érdekes. Ezt azért furcsállottam, mert Apu sokszor elmesélte, hogy milyen jó tanuló volt. Lehet, hogy a bizonyítvány más képet mutatott volna? Anyu rám kacsintott, ezért a dolgot nem erőltettem tovább. Bár a latin nyelvkönyv volt szerintem a legfontosabb, de most már úgy határoztunk, hogy az összes ládát kinyitjuk. A következőt kinyitva ruhaneműket találtunk, régi csipketerítőket és függönyöket. Anyu egyszer csak kihúzott egy fehér csipkeruhát és felkiáltott: „Nézd Csilla, mit találtam! Ez volt a menyasszonyi ruhám.”

„Jé, te ilyen karcsú voltál? Felpróbálhatom?” – kérdeztem tőle. „Hát igen, már nem olyan vékony az

alakom, sajnos az évek megtették a hatásukat. Felpróbálni neked még korai, majd ha magasabb leszel, felpróbálhatod.”

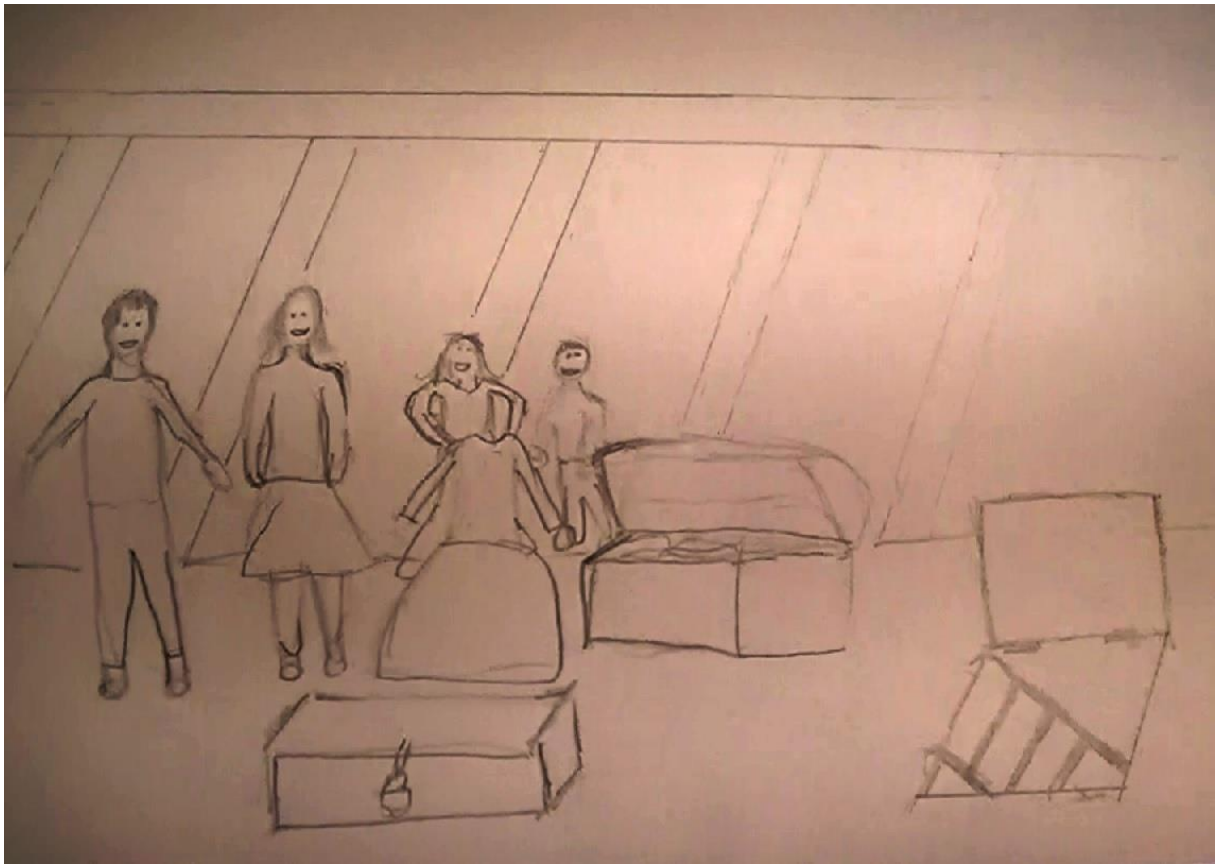
Még egy nagy láda állt a sarokban – talán büntetésből, mert a múltban sokat rosszkodott. Mondtam, hogy nyissuk ki azt is. Apu emlékezett rá, hogy a ház előző tulajdonosa hagyta itt, ezt már nem akarta magával vinni az új lakhelyére. Kázmér megjegyezte: ”Feltétlenül nyissuk ki ezt is, lehet, hogy kincs van benne”. „Gondolod, hogy akkor itt hagyta volna?” – kérdezte Apu. Még hozzá tette: „Annak idején megnéztük, de semmi említésre méltó nem volt benne, már nem is emlékszem, hogy mi volt a láda tartalma.” Kázmérral kórusban követeltük: „Nyissuk ki! Nyissuk ki!”

23. fejezet

Mit rejt a láda?

Mikor kinyitottuk a ládát, erős szag ütötte meg az orrunkat. A láda tartalmát egy világos színű lepel takarta. Megkérdeztem Anyut: „Mi ez az erős, rossz szag?”. „Ez a naftalin. Régen a finom gyapjú és szőrme holmik mellé csomagolták és így védték a ruhákat a molyoktól. Ma ezt már nem használják, mert a molyok finnyásak és a mai műszálas anyagokat nem kedvelik.” – magyarázta Anyu.

Felemeltük a leplet és alatta díszes, aranyfonállal hímzett holmikot találtunk. Egyenként emeltük ki a ruhákat: szebbnél szebb darabok kerültek elő. Ilyeneket ma nem viselnek, csak történelmi filmekben láttunk hasonlókat. Volt köztük női-, férfi- és gyerekruha is. Legalul csipke legyezőket, selyemkesztyűket és fakardokat találtunk.

Kázmér megragadta az alkalmat és az egyik fakardot, és egy hirtelen mozdulattal rácsapott Vadira, hogy megtorolja a Bonzó kutyán esett sérelmet. Vadi döbbenten vernyogott egyet és ijedtében beugrott a ládába, ahol beásta magát a ruhák közé. Alig tudtuk kiszedni, nehogy kért tegyen bennük.

Kiteregettük a ruhákat, hogy jobban szemügyre vehessük azokat. Most vettem csak észre, hogy egy királynőre illő viselet is van köztük. Megkértem Anyut, hogy az összes ruhát vigyük le. Lent megállapítottuk, hogy ezek jelmezek. Úgy tűnt, hogy

mindegyiken van javítani való. Nekem az volt a véleményem hogy érdemes lenne rendbe hozni ezeket, mivel iskolai rendezvényen vagy jelmezbálban használhatók lesznek. Azon töprengtünk, hogy van-e olyasvalaki a faluban, aki megjavítana ilyen régi holmit.

Ekkor toppant be váratlanul Nagyi, kosarában zöldségekkel és gyümölcsökkel. Ő is rácsodálkozott a ruhakészletre. Mikor meghallotta, hogy a padláson egy ládában találtuk, elmesélte, hogy emlékei szerint az előző tulaj és felesége egy fővárosi színháznál dolgozott. „De erről Mariska, a szomszédom többet tudna mondani, mert ő gyakran jött át hozzájuk. Rendszeresen vásároltak tőle zöldséget és gyümölcsöt – persze nem olyan szépet, mint amit én hoztam nektek.” – közölte Nagyi.

Megmutattuk neki a hibákat is, és tanácsát kértük, hogy ki tudná ezeket kijavítani. Nagyi némi morfondírozás után azt mondta: „Hát, ha összeszedem magamat, talán én is meg tudom javítani ezeket. Tudjátok, amikor én fiatal voltam, mindenki maga varrta a ruháját, mégpedig kézzel.

Varrógépe a faluból egyedül a bíró feleségének volt. A ruhákat amúgy hímzéssel díszítettük. Én különösen szépen tudtam varrni és hímezni. Csak egy a gond, hogy már nem tudom a tűbe a cérnát befűzni.

Kis unokám, ha segítesz ebben, akkor bármit megjavítok!” „Nagyszerű, legalább tanulok valami hasznosat.” – lelkesedtem rögvest. Magamban arra gondoltam, hogy javítás után fel fogom próbálni a királynő jelmezt.

24. fejezet

Fő a próba

A következő hetekben szorgalmasan eljárógattam Nagyihoz, segíteni a kosztümök megjavításában. Közben Mariska néni elpletykálta, hogy a házunk előző tulajdonosai a fővárosból költöztek ide, amikor nyugdíjasok lettek. Ott egy nagy színháznál dolgoztak. A bácsi valamiféle ügyelő volt, a néni pedig jelmezeket varrt. Évekig még ide is elhozták utánuk a javításra szoruló ruhákat.

Elmeséltem Emesének is a ruhák történetét, és egyszer el is jött velem a Nagyihoz. Volt egy udvarhölgy jelmez, ami pont ráillett. Kíváncsiságból megnéztük a férfiruhákat is. Emese talált egyet, ami szerinte pont a bátyjára illene. Lehet, hogy nem véletlen, de ez egy királyfi jelmez volt!

Azt javasoltam, hogy vigyük el a ruhát Emeséékhez, hogy Sanyi felpróbálja. Emese azon a véleményen volt, hogy Sanyi ugyan fel nem venne egy ilyen ruhát. „Talán nekem sikerülne mégis rábeszélnem!” – vélekedtem.

„Megpróbálhatjuk.” – mondta Emese.

Azt találtuk ki, hogy a farsangi bál lesz a jelmezek főpróbája. Ehhez azonban két férfi kéne. Tovább keresgélve a ruhák között, akadt még egy testőr jelmez közöttük. „Kire lenne ez jó a faluból?” – töprengtünk.

A következő pillanatban már mindketten Olvas Ottóra gondoltunk, aki napok óta bárkivel találkozva az utcán, így üdvözölte: „Egy mindenkiért, mindenki egyért!” Ebből lehetett tudni, hogy a „Három testőr” című kalandregényt olvassa éppen. Nagyi vállalta, hogy ezeket a ruhákat is rendbe hozza.

Legközelebb, mikor Sanyi is otthon volt, elvittem a kiválasztott ruhákat hozzájuk, és Emese szobájában magunkra öltöttük a női ruhákat. Kicsinosítottuk magunkat, szép frizurát készítettünk egymásnak, és szolidan ki is festettük magunkat – a végére egész jól festettünk. Belejtettünk a nappaliba, ahol Emese szülei és Sanyi tartózkodtak.

A hatás döbbenetes volt, Sanyi épp egy almába akart harapni, de leejtette és helyette a nyelvébe harapott. Egyértelműen sikert arattunk. Emese mamája

megjegyezte: „Nahát kislányok! Milyen szép nagylányok lettetek!”

Sanyi zavartan kereste az almát az asztal alatt. Elmeséltük a szülőknek a ruhák történetét, és hogy két fiúval együtt viselnénk újra ezeket a jelmezeket a közelgő farsangi jelmezbálon. Most keresünk két fiút a fellépésünkhöz. Emese édesanyja így kiáltott: „Sanyi hova tűntél? Gyere, próbáld csak föl gyorsan a királyfi jelmezt!”. Sanyi abban bízott, hogy kicsi lesz rá a ruha. Papája még hozzátette: „Három nőnek reménytelen dolog nemet mondani!”

Amint Sanyi előbukkant a szobájából, kiderült, hogy a ruhát, mintha rá öntötték volna. Ijedten kérdezte: „De ugye táncolni nem kell a farsangon?” Emesével elégedetten néztünk össze, bízva benne, hogy Ottót is rá tudjuk majd venni a szereplésre.

Másnap felkerestük Ottót, megcsillantva előtte azt a lehetőséget, hogy testőrnek öltözhet, és hogy a farsangon lesz Könyves Kálmán is, könyvekkel. Ezt meghallva Olvas Ottó gondolkodás nélkül beleegyezett a dologba.

25. fejezet

A befutó

Nagynak sikerült beszélni Bálint feleségével, aki azt mondta: „Férjem szerintem is jó polgármester lenne, hiszen eddig is ő intézte a fontos dolgokat, a polgármester csak jóváhagyta, sőt sok mindenben fékezte Bálintot. A férjem persze nagyon tiszteli Felej Töhötömöt, és soha sem lépne fel vele szemben ellenjelöltként. Azért majd megkérdezem Töhötöm feleségét, hogy meddig szeretne még Töhötöm bácsi a székében ülni?”

Amikor legközelebb találkoztak, Nagyi megtudhatta az örömhírt, hogy Töhötöm bácsi már legszívesebben lemondana, egészsége is megingott, csak azért vállalta a jelöltséget, mert nem látott alkalmas utódot a falu élére.

Így lett Bálint bácsi a falu jelöltje, Anyu vetette fel őt hivatalosan a jelöltek közé. Bálint erről értesülve először szabadkozott, szolidan azt mondta: „Sose jelöltettem volna magam, de ha többen ezt akarják, belevágok.”

A polgármester választás minálunk éppen Bálint napra esett. Titkos jelöltünk, Nemkia Bálint megválasztása érdekében Nagyival és Anyuval együtt akkor már hetek óta dolgoztuk meg a falu lakóit. Szűkszavú Szilárd bácsi is teljes gőzzel agitált mellette, mondván: „Hozzám hasonlóan Bálint nem egy bőbeszédű valaki, hanem inkább a tettek embere!”.

Bálint nap előestéjén a kocsmában különtermében mindhárom jelölt beszédet tartva elmondhatta programját. Elsőként polgármesterünket hallgattuk meg.

Töhötöm bácsi felesége nem mondott valótlan, polgármesterünk megköszönte eddigi bizalmunkat és megerősítette, hogy legszívesebben átadná a staféta botot egy alkalmas személynek. A jövőre nézve csak azt tudta ígérni, hogy nem romlanak sokat a lakosok életfeltételei.

Másodikként Lope Zénó jelölt emelkedett szólásra, akit pár törzsvendég már előre megtapsolt – talán a beígért ital reményében. Strukturális változásokról, hiteltranzakciókról, hosszútávon megtérülő

nagyberuházásokról karattyolt. Sokat ígért, de keveset mondott. A falubeliek többsége meg sem értette, hogy miről beszél. Mondandója végén pezsgős pohárral a kezében köszöntötte az egybegyűlteket.

Harmadikként Bálint mutatkozott be – Zénó bácsinak váratlan és nem túl kellemes meglepetést okozva. Elmondta, hogy az utolsó pillanatban keresték meg, és akkor is csak azért vállalta el a jelöltséget, mert többen azt mondták, hogy őt szeretnék látni a falu élén.

Nemkia Bálint élete mindenki számára nyitott könyv, hiszen itt nőtt fel és gyerekkora óta ismerik őt a lakosok. Falubeli lány a felesége, akiről szintén mindenki csak jót tud mondani. Mindketten ismerik a falu életét és az itt élők gondjait. Programbeszéddel Bálint nem készült, de azt megígérte, hogy ha őt választják meg, akkor legjobb tudása szerint fogja szolgálni a falu közösségét.

Látszott, hogy zavarba jött, amikor megtapsolták őt az emberek.

„Bravó, legyen a te napod a holnapi, Bálint!” – kiáltották többen is a hallgatóságból.

Ezek után nem meglepő – mivel nálunk a fontos dolgok mindig is a kocsmában dőltek el – hogy másnap, Bálint napján Bálint bácsi lett a befutó. Nagy többséggel választottuk meg polgármesternek, és biztos vagyok benne, hogy jól választottunk!

26. fejezet

Farsang

A farsang előtti héten összedugtuk a fejünket Emesével, hogy milyen hatásos módon lehetne ezekben a szép jelmezekben megjelenni a bálban? Ugribug Rita nénitől kértünk tanácsot, aki azt ajánlotta, hogy miután megtanít nekünk néhány tánclépést, zenére vonuljunk majd be a terembe. Keresni fog nekünk megfelelő zenét és majd ő fogja bejátszani azt a hordozható magnójáról.

Azám, de hogyan fogjuk két kísérőnket erre rávenni? Először Ottót kerestük meg a bevonulási tervünkkel, úgy képzeltük, hogy őt könnyebb rábeszélni. Ottó rögtön belement a dologba, mert a három testőr című regényben is emlékezett hasonló jelenetre.

Sanyi meggyőzéséhez édesanyja segítségét kértük. Elmondtuk neki a tervet és azt mondta, hogy bízzuk csak rá a dolgot, ő tudja, hogyan lehet megpuhítani a fiát. Vacsora után, jóllakottan Sanyi nem tud nemet mondani.

Másnap morcosan kérdezte meg Sanyi a húgát: „Mire akartok ti engem rávenni? Mondtam, hogy táncról szó sem lehet!” „Nem táncolunk, csak sasszé lépésben vonulunk be.” – felelte Emese. „Egye fene! Mikor megyünk Rita nénihez betanulni a jelenetet?” – kérdezte.

Megnyugodhattunk tehát, hogy sínen van a bevonulás is.

Végre eljött a farsangi jelmezbál napja. Sikerült titokban tartani, hogy milyen jelmezt fogunk viselni. Az idei rendezvényre Ugribug Rita néni válogatta össze a zenéket. A mi bevonulásunk előtt harsona szólalt meg és ezután jött a mi bevonulási zenénk.

Mindenki felkapta a fejét, kinyílt az ajtó és mi négyen ünnepélyesen belejöttünk. A hatás leírhatatlan volt. Többen megtapsolták a bevonuló királyi párt, az udvarhölgyet és a testőrt. Majm Olga, aki erre az alkalomra popsztárnak öltözött, az irigységtől elsápadt a sminkje alatt.

A tarka forgatagban még udvari bolond is felbukkant, akinek a mozgása engem Kázmérra

emlékeztetett. Mikor egy óvatlan pillanatban megrángatta a hajamat, már biztos voltam abban, hogy ez csak az öcsém lehet.

Mondanom sem kell, hogy voltak ijesztően ható jelmezek is, feltehetően a viselőjük lelki világának megfelelően. Dóra elhatározta, hogy megtréfálja azt a fiút, aki vámpír jelmezt viselt.

Mostanában olvasott a vércsoport szerinti táplálkozás fontosságáról egy természetgyógyászati lapban. Odament tehát a vámpír jelmezben vicsorgó fiúhoz és jó hangosan neki szegezte a kérdést: „Árulja el nekem Drakula úr, hogy betartja-e a vércsoport szerinti táplálkozás szabályait? Ha nem venné figyelembe azokat, akkor bizony legyengülne! Remélem mindig megkérdezi a kiszemelt áldozatát, hogy milyen vércsoportú!” A fiú láthatóan zavarba jött, de feltalálta magát: „Természetesen betartom, csak ma reggel sajnos otthon felejtettem a vércsoport táblázatomat, amelyben a kutatási eredmények alapján minden enni és innivalóra fel van tüntetve, hogy adott vércsoportúaknak javasolt-e fogyasztani.

Ha kiskegyed elárulja, hogy milyen vércsoportú, biztos emlékezni fogok e füzet megfelelő sorára!”

Dórának tetszett a válasz és azzal visszakozott, hogy ő meg az egészségügyi könyvét felejtette otthon és fejből nem tudja a vércsoportját. Szerinte a vámpír úrnak biztonságosabb lesz másik személy vérével próbálkoznia.

A felnőttek is változatos jelmezeket viseltek: volt favágó, Napóleon, bakó, láncát csörgető kísértet, bádogember, indián törzsfőnök, boszorkány, sellő, Lucifer, orvos, apáca, szerzetes és még egyébek. De a fődíjat, a csoki-tortát mi kaptuk. Természetesen Rita nénit is megkínáltuk belőle.

Rita néni odafordult Sanyihoz és megkérdezte tőle: „Ugye nem is volt borzasztó királynak lenni egy ilyen bájos királyné mellett? Nagyon összeillő pár vagytok.”

Sanyi átkarolta a vállamat és azt mondta: „Van abban valami, amit Rita néni mond.” Én persze zavarba jöttem és fülig pirultam.

Arra gondoltam, hogy talán nem is kell messzire utazni ahhoz, hogy megtaláljam az én királyi páromat. Biztos azonban az is, hogy sokat kell tanulnom és

sportolnom is – hogy csinos maradjak -- ahhoz, hogy méltó társnak találjon engem.

Ez volt életem első bálja, amire még nagymama koromban is emlékezni fogok.

.....

Aki végigolvasta kalandjaimat, leszűrhetette belőle azt a tanulságot, hogy derűvel és vidámsággal bármilyen akadály lazán leküzdhető.

Persze szükség van ehhez némi kitartásra, szorgalomra és fegyelemre.

Kedves Olvasóim! Szeressétek a természetet és tiszteljétek minden élőlényt! Ne feledjétek az első kötetben is szereplő üzenetet: „Azt szereti a kicsi hangya, ha az ember békénhangya!”

Utószó

Kati néni és Lacibácsi üzenete a felnőtteknek

Óvjátok és gondosan neveljétek gyermekeiteket!
Veszélyes helyzetbe kerültünk, mi, emberek!

Bankárdinasztiák és harácsoló politikus-bábjaik próbálják teljes erejükkel magántulajdonná tenni bolygónkat és felvásárolni, majd rabszolgájukká tenni a rajta élőket.

Mindig akadnak azonban fel nem vásárolható emberek, ők mutatják meg nekünk a kivezető utat a pénzhatalom összeomló világából.

A sötét erők csapásmérő eszközei a becsapó gépezetek – élükön az agy mosó médiákkal –, a függőségek kialakítása (például multikban kapható élelmiszerekkel), pártok és vallások megosztó tevékenysége, stb., amiket elsősorban a gyógyszer-, és fegyvergyártás bevételei működtetnek. Az utóbbit növeli például az emberek egymás ellen uszítása, háborúk kirobbantása.

A mi legfőbb fegyverünk pedig a szeretet és az összefogás!

Ha megfelelően neveljük gyermekeinket, akkor az életünkre törő globalizátoroknak nem fognak teret adni épülő, boldogabb világukban!

Csak gyermekeink és unokáink menthetik meg az emberiséget!

Szeretettel: Kati néni és Lacibácsi

Lacibácsi titkos elérhetősége: minden vasárnap d.e. 10 órakor Bp-en, a Széll Kálmán téren állok „Lacibácsi” felirattal, 20 percig, az info és jegyek épületénél, előző könyveimmel:

1. Kézikönyv Városból Menekülőknak (2013) 850 szavas tudástár; magyar ökofalvak; titokszolgák módszerei; stb.
2. Ébredjetek Titanic Táncosai! (2015) természetgyógyászat Weixl-Várhegyi László tanításai; népirtások kivédése; stb.
3. Kalauz Anasztáziához (2016) védikus tanítások; név- és tárgymutató Megre könyvsorozatához; Szeretet Tere;...

4. Köntörfalazó Kázmér kalandjai (2018)
mesekönyv, függőségek (mobil-, tévé-,
internet-) károkozása; stb.

Tartalom

1. fejezet	Vidámfalva üdvöskéje.....	6
2. fejezet	Otthonom Vidámfalva.....	10
3. fejezet	Milyen a mi osztályunk?.....	14
4. fejezet	Látogató a múltból.....	21
5. fejezet	Aki úton-útfélen olvas	25
6. fejezet	Iskolás csacskaságok.....	28
7. fejezet	Ha van benned ész, legyél jó kertész!..	32
8. fejezet	Nagyi emlékei.....	35
9. fejezet	A mozgás öröme.....	40
10. fejezet	Akitől mindig falra mászok.....	43
11. fejezet	Kiruccanás a városba.....	47
12. fejezet	Testvérháború.....	51
13. fejezet	Mitől jobb a fővárosban?.....	55
14. fejezet	Álomherceg.....	60
15. fejezet	Lányrablás a falunapon	63
16. fejezet	Kalandparkosítás	69
17. fejezet	Értékes csemege az erdőből.....	73
18. fejezet	Ábrándok és valóság.....	77
19. fejezet	Vízre szállás.....	80

20.fejezet	Van más választásunk?.....	85
21.fejezet	Kincs az erdőben.....	89
22.fejezet	Irány a padlás.....	93
23.fejezet	Mit rejt a láda?.....	96
24.fejezet	Fő a próba.....	100
25.fejezet	A befutó.....	103
26.fejezet	Farsang.....	107
Utószó.....		112